

בעזרת השם יהיברך

ספר

עצתו אמונה

בריוון פון חיזוק, אמונה און
פראקטישע עצות פאר'ן לעבן,
געשריבן דורך ראש ישיבת תפארת
התורה ברסלב

אידיש

פרשת שמות

237

תשפ"ב

צו באקומען וועכענטליך די עצתו אמונה רופט: 718-387-2691

היכל הקודש ברסלב
Heichal Hakodesh Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש ברסלב
בלומינג גראוו
Heichal Hakodesh
Blooming Grove
24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
1-845-238-0804

נדפס ע"י קרן הדפסה היכל הקודש
181 Huschke Rd. Liberty, NY 12747
718-387-2691

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיווך פאר די
אידישע שטוב
212-444-9169

קול
ברסלב
212-444-9191

נַעֲמָה אֲמוֹנָה

ווען וועל איך שוין זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד?..... א
איז אויסגעהאלטן פאר מיידלעך איבערצושלאפן מיט חבר'טעס? ... ה
ווי אזוי קען אויפהערן צו האבן פחדים און שרעק?..... ז
ווי אזוי קען איך זיך אפגעוואוינען פון נעמען די פינגער אין מזיל? ... ח
זאל איך אפלאזן מיין ישיבה אויב לאזן זיי מיר נישט האבן שייכות
מיט פרסלב?..... ט
דארפן מיר מורא האבן פון קללות?..... יא
ווי אזוי קען איך צוריק באקומען געלט וואס איך האב פארבארגט? ... יב

איש אמונות

אין די שניי מיט'ן אייבערשטן..... א
די הערליכער שבת חנוכה אין קרית פרסלב..... ז
די וועלט וועט זיך וואונדערן אויף די שלום בית
וואס איז דא ביי אייך..... טז
שרייבן קלאר און מסודר..... טז
תלמידות בית פינא מוזן זיך פירן מיט דרך ארץ..... יז
די ריכטיגע פארשטאנד צו וויסן וואס צו רעדן
און צו וועמען צו רעדן..... יח

גײן הפּצה אויף די װעג ווי אזוי מוהר״ש האט אונז געלערנט יט

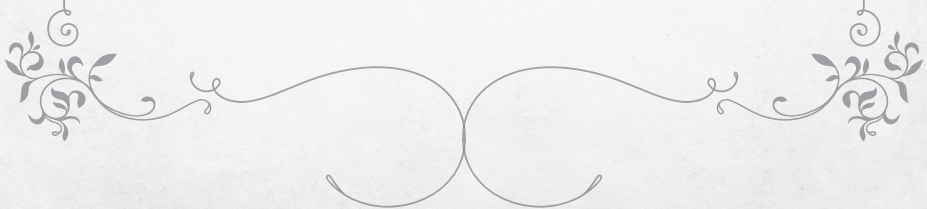
א גרויסער יצר הרע ביי בחורים צו פארפרענען צייט כ

בעט אייך אויס ביים ציון פון הרב הקדוש מריבנין זכותו יגן עלינו ... כג

טו אלעס אין די װעלט עס זאל זיין שלום צווישן אייך כד

שׁוכב״ם ת״ת, אכט װאכן װאס מיר קענען אלעס פארדעכטן כה

איר זאלט זיין פון די מיידלעך װאס האלטן אלעס מיט כז

עֲצָתוֹ אֱמוּנָה

ווען וועל איך שוין זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד?

שאלה:

לְכַבֹּד דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,

ווען וועל איך שוין זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד? עס איז מיר אזוי שווער, איך פיל ממש ווי איך האב גישט קיין בחירה; וואס קען איך טון עס זאל מיר גיין אביסל גרינגער אין עבודת השם? וואס קען איך טון עס זאל מיר גיין גרינגער זיך צו מתגבר זיין אויף מין יצר הרע? איך האלט זיך אין איין מחזק זיין מיט דאס וואס דער רבי זאגט: "א טריט אריין אין בלאטע, א טריט ארויס" - אבער כאטש עפעס א ליכטיגקייט, עפעס א שטארקייט... דאס אז איך זאל זיין אזוי פארקויפט צו מיינע תאוות, צו מיינע יצר הרע'ס - איז מיר אזוי שווער, עס קומט מיר ממש צו וויינען ווען איך שרייב דעם בריוו, איך פיל אזוי ווי איך בין איינגעשפארט ביים יצר הרע. ווי אזוי קען מיר ווערן אביסל גרינגער? אביסל מער פח? אביסל פח זיך צו קענען מתגבר זיין? איך פיל ווי איך וועל אייביג אזוי בלייבן חס ושלום; אפשר קען מיר דער ראש ישיבה שרייבן אביסל חיזוק און עצות?

יישר פח פאר מיין שיינע זיסע לעבן וואס דער ראש ישיבה האט מיר געגעבן, ברוד השם מיין שלום בית ווערט בעסער אין בעסער, מיין לעבן ווערט זיסער און זיסער.

יישר פח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת ויגש, ד' טבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לְכַבֹּד ... גְּרוֹ יֵאִיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דְּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי הָאֵט אֹנָז אִיבְּעֶרְגֶּלְאָזְט אֲזַעְלֶכֶּע שְׁיִינְע סְפָרִים מִיֵּט
וּואס זײַ צו מַחֲזֵק זײַן; קוּק אַרײַן אִין רַבִּינ'ס סְפָרִים – וועסטו זײַ זײַער מַחֲזֵק
זײַן.

לְאָמִיר לְעֶרְנֶען אִינְאִיינעם אַ שְׁטִיקֶל לְקוּטִי מוֹהֲר״ן, דְּעַר הַיִּלְיָגֶר רַבִּי
זַאָגְט (לְקוּטִי מוֹהֲר״ן חֶלֶק ב', סִימָן מח): "וְצָרִיךְ לִהְיוֹת עֶקְשָׁן גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם,
לְבָלִי לְהִנְיַח אֶת מְקוֹמוֹ, דִּהְיִנּוּ מַעַט מְקַצַּת עִבּוּדָתוֹ שֶׁהִתְחִיל, אַף אִם יַעֲבֹד
עָלָיו מָה", אַ מַעֲנִטֵּשׁ דַּאָרְף זײַן זײַער אַ גְרוֹיִסער עֶקְשָׁן נִישְׁט אַפְצוּלְאָזן זײַן
עִבּוּדַת הַשֵּׁם – סײַ אִין תּוֹרָה און סײַ אִין תּפִּלָּה. "וּזְכֹר דְּבָר זֶה הֵיטֵב", גַּעֲדַעֲנֵק
גוּט וּואס אײַף זַאָג דִּיר, "כִּי תִצְטָרֶךְ לְזֶה מְאֹד כְּשֶׁתִּתְחִיל קַצַּת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם",
ווייל ווען דו וועסט אָנהײבן דײַנען דַּעם אײַבְּעֶרְשְׁטן וועסטו דַּאס דַּאָרפֿן גוּט
וויסן, "כִּי צָרִיךְ עֶקְשָׁנוֹת גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, לִהְיוֹת חֲזָק וְאַמִּיץ, לְאַחֲזוֹ עֲצָמוֹ
לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ", ווייל מַעַן דַּאָרְף זײַן אַ גְרוֹיִסער עֶקְשָׁן נִישְׁט אױפְּצוּהֶערן
דײַנען דַּעם אײַבְּעֶרְשְׁטן ווען עס גײט אַרײַבְּעֶר סְפִיקוֹת און בְּלִבּוּלִים וְכוּ, וְכוּ,
מַעַן דַּאָרְף זײַף הַאֲלֵטן מִיט אַלֶּע כַּחוֹת; לְעֶרְן דוּרְף דַּעם גַּאנְצן תּוֹרָה וועסטו
הַאָבן שְׁטאַרְקֶע חִיּוּק.

נָעם דִּי עֲצָה פּוֹן הַתְּבוּדוֹת וּתּפִּלָּה; דְּעַר רַבִּי הָאֵט אֹנָז גַּעֲעֶבֶן אַ
לִיכְטִיגְקײט, אַ זִיִּסְקײט – ווי אַזוי מִיר זַאלן זײַף קַענען שְׁטאַרְקֶן אִין דִּי
שְׁווערְסְטֶע מַצְבִּים, דְּעַר רַבִּי זַאָגְט (לְקוּטִי מוֹהֲר״ן חֶלֶק ב', סִימָן כח): "הַתְּבוּדוֹת
הוּא מַעֲלָה עֲלֵינוּהּ וּגְדוּלָה מִן הַכֹּל", הַתְּבוּדוֹת אִיז גֶּרַעסער פּוֹן יַעֲדֶע
עִבּוּדָה, "דִּהְיִנּוּ לְקַבֵּעַ לוֹ עַל כָּל פְּנִים שְׁעָה אוֹ יוֹתֵר, לְהַתְּבוּדָד לְבִדּוֹ בְּאִיזָה
חֶדֶר אוֹ בְּשֻׁדָּה", אַ מַעֲנִטֵּשׁ זַאל גײן אִין אַ לײַדִּיגֶע פֿלאַץ וואו קײנער אִיז
נִישְׁט דַּאָרט, "וּלְפָרֵשׁ שִׁחְתּוֹ בִּינּוֹ לְבֵין קוֹנוֹ בְּטַעֲנוֹת וְאַמְתְּלָאוֹת, בְּדַבְּרֵי חֵן
וְרִצּוּי וּפְיוּס, לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן מִלְּפָנָיו יְתִבְרַךְ, שִׁיִּקְרְבוּ אֵלָיו לְעִבּוּדָתוֹ בְּאַמְתּוֹ",
און זײַף אױסְשְׁמוּעֶסן מִיט'ן אײַבְּעֶרְשְׁטן, זײַף אױסְגִיסן דַּאס הַאָרְץ צום
אײַבְּעֶרְשְׁטן, אִים בַּעֲטוֹן עַר זַאל שׁוֹיֵן רַחֲמָנוֹת הָאָבן און אִים מְקַרֵּב זײַן צו
אִים, און מַעַן זַאל רַעֲדֵן צום אײַבְּעֶרְשְׁטן אױף מַאֲמַע לְשׁוֹן – אױף דִּי שְׁפָרָאָף
וּואס מַעַן אִיז צוגעוואוינט צו רַעֲדֵן, "כִּי בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ קִשָּׁה לוֹ לְפָרֵשׁ כָּל
שִׁחְתּוֹ", אױף לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ אִיז שְׁווער אַרױסְצוּבְּרַעַנְגֶען אַלֶּעס וּואס לִיגְט

אויפ'ן הארץ, "וגם אין הלב נמשך אחרי הדבורים, מחמת שאינו מרגל כל כף בהלשון, כי אין דרכנו לדבר בלשון הקדש", וייל מיר רעדן נישט קיין לשון הקודש, דערפאר איז שווער זיך אויסצורעדן דאס הארץ, אבער אז מען רעדט אויף די שפראך וואס מען איז צוגעוואוינט צו רעדן, למשל מיר וואס מיר רעדן אידיש - זאגט דער רבי: "אבל בלשון אשכנז שמספרים ומדברים בו, קל וקרוב יותר לשבר לבו", - איז גרינגער זיך אויסצוגיסן דאס הארץ.

אודאי אין אנהויב וועסטו נישט שפירן ווי עס ווערט בעסער, דו וועסט נאר שפירן ווי מען דערווייטערט דיר; דאס זאל דיר נישט אפשוואכן, מיין נישט אז נאר דו גייסט אריבער די ביטערע שווערע נסיונות, נאר דיך פרובירט מען אויס. דער הייליגער רבי האט דערציילט (שבחי הר"ן, סימן יב): "היה נדמה לו תמיד שאין מסתכלין עליו כלל ואין שומעין לו כלל", ווען ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים שטענדיג געדאכט אז מען הערט אים נישט אויס אויבן אין הימל וואס ער בעט, קיינער קוקט נישט אויף אים, "רק אדרבא, נדמה לו שמרחיקין אותו מעבודתו ותברך בכל מיני הרחקות וכאלו אין רוצין בו כלל וכלל", פארקערט, ווי מער ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים אלץ מער געדאכט ווי מען דארף אים נישט, "כי היה רואה שחולפין ועוברין כמה וכמה ימים ושנים ועדין הוא רחוק מהשם ותברך ולא זכה עדין לשום התקרבות", וייל ער האט געזען אז עס גייען אריבער אסאך יארן און ער האט נאכאלץ נישט זוכה געווען צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, "על כן נדמה בעיניו שאין שומעין דבריו כלל, ואין מסתכלין עליו כלל, רק אדרבא, מרחיקין אותו בכל מיני התרחקות מעבודתו ותברך", דערפאר האט זיך אים געדאכט אז קיינער הערט אים נישט אויס, אדרבא, עס האט אים אויסגעזען ווי מען שטופט אים אנוועק פון די קדושה, "אף אף על פי כן היה מחזק עצמו מאד, ולא הניח את מקומו", מיט דעם אלעמען האט זיך דער רבי זייער געשטארקט און נישט אויפגעהערט מיט זיין עבודת השם ותברך, "וכמה פעמים היה שהיה נופל בדעתו מחמת זה שראה שהוא מתפלל ומעתיר ומפציר כל כף שיתקרב לעבודת השם ותברך ואין מסתכלין עליו כלל, ומחמת זה נפל לפעמים בדעתו ולא היה מדבר עוד

כָּל כֶּף בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ אֵיזָה יָמִים", אַסְאָף מָאל הָאֵט זִיךְ גַּעֲמֵאכְט בֵּיִם רַבִּין
 אַז עַר אִיז גַּעֲוֹאֲרֵן זֵייעַר צַעֲבֵרָאכֵן, זַעֲעֲנֵנְדִיג אַז עַר הָאֵט שׁוִין אַזוֹי סֵאָף
 גַּעֲדֵאוֹעֵנְט און גַּעֲבֵעֵטֶן אָבֵעַר עֵס דֵאכְט זִיךְ אִים אַז מֵעַן דֵאָרף אִים נִישְׁט,
 און עַר הָאֵט אוֹיפֶּגַעֲהֶערֶט מֵאָכֵן הִתְבּוֹדְדוֹת, "אַחַר כֶּף נִזְכַּר בַּעֲצָמוֹ וְהִתְבַּיֵּשׁ
 בַּעֲצָמוֹ עַל שְׁהִרְהַר אַחַר מְדוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי בְּאֵמֶת בּוֹדֵאֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ חֲנוּן
 וְרַחוּם וְכוּ', וּבּוֹדֵאֵי הוּא רּוֹצֵה לְקַרְבוֹ וְכוּ', וְחִזּוֹר וְנִתְחַזַּק בְּדַעְתּוֹ, וְהִתְחִיל שׁוֹב
 לְהַעֲתִיר וּלְדַבֵּר לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ כַּנ"ל", בִּיז עַר הָאֵט זִיךְ גַּעֲכֵאֶפֶט וּוֵאֵס עַר
 הָאֵט גַּעֲטוֹן און עַר הָאֵט זִיךְ זֵייעַר פֵּאָרשְׁעֵמֶט אַז עַר הָאֵט נֶאֱכָעֶלְאָזֶט פּוֹן
 דִּי הֵיילִיגֶע עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, הָאֵט עַר צוֹרִיק אָנְגַּעֲהוּיבֵן רַעֲדֵן צוּם אֵיבֵעֶרשְׁטֵן,
 "וְכֵן הָיָה כַּמָּה פְּעָמִים", אַזוֹי אִיז גַּעֲוֹעֵן אַסְאָף מָאל, עֵיִן שָׁם.

גַּעֲוֹאוּיֵן זִיךְ צוּ צוּ זָאָגֵן תְּהֵלִים, דַּעַר רַבִּי זָאָגֶט (לְקוּיֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב', סִימָן
 ג): "מִי שְׂרוּצָה לְזִכּוֹת לְתִשׁוּבָה, יְהִיָּה רְגִיל בְּאֲמִירַת תְּהֵלִים, כִּי אֲמִירַת
 תְּהֵלִים מְסַגֵּל לְתִשׁוּבָה וְכוּ'. וְהֵנָּה, הַכֹּל חֲפָצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֵךְ, וְאָף עַל פִּי
 כֵּן לֹא פֶל אָדָם זֹכָה לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה, כִּי יֵשׁ אַחַד שְׂאִין לוֹ הִתְעוֹרְרוֹת פֶּלֶל
 לְתִשׁוּבָה", וּועַר עֵס ווִיל זֹכָה זֵיִן תִּשׁוּבָה צוּ טוֹן, זָאל זָאָגֵן תְּהֵלִים; יַעֲדַעַר
 אִיד ווִיל זֵיִן אָן עָרְלִיכֶער אִיד און טוֹן דַּעַם ווִילֵן פּוֹנַעַם אֵיבֵעֶרשְׁטֵן, אָבֵעַר
 נִישְׁט יַעֲדַעַר אִיז זֹכָה אוֹיסֶצוּפִירֵן זֵיִן ווִילֵן אוֹיף לְמַעֲשֶׂה, ווִייל עַר הָאֵט
 בְּכֹלל נִישְׁט קֵיִן שׁוּם הִתְעוֹרְרוֹת תִּשׁוּבָה צוּ טוֹן, "וְאֶפִּילוֹ מִי שְׂיֵשׁ לוֹ
 הִתְעוֹרְרוֹת לְתִשׁוּבָה, אֵינּוּ זֹכָה לְהִגִּיעַ אֶל הָאוֹת וְהַשְׁעַר שֶׁל תִּשׁוּבָה הַשְּׂיָף
 לוֹ", און אֶפִּילוֹ אֵיִנֶעַר וּוֵאֵס הָאֵט שׁוִין יָא אָן הִתְעוֹרְרוֹת תִּשׁוּבָה צוּ טוֹן,
 ווִיִּסֶט עַר נִישְׁט וּוֵאֵס עַר זָאל טוֹן דָּאָס צוּ קַעֲנַעֵן אוֹיסֶפִירֵן, "וְאֶפִּילוֹ אִם מְגִיעַ
 לְשָׁם, יְכוּל לְהִיּוֹת שְׁהַשְׁעַר שֶׁל תִּשׁוּבָה סְגוּר, וּמַחֲמַת כֹּל זֶה אֵיִן הָאָדָם זֹכָה
 לְתִשׁוּבָה", און אֶפִּילוֹ אֵיִנֶעַר וּוֵאֵס הָאֵט יָא אָן הִתְעוֹרְרוֹת תִּשׁוּבָה צוּ טוֹן און
 עַר ווִיִּסֶט וּוֵאֵס מֵעַן דֵאָרף טוֹן צוּ וּועַרֵן אָן עָרְלִיכֶער אִיד, דֵאָרף עַר נֵאָף אוֹיף
 זֹכָה זֵיִן צוּ טוֹן לְמַעֲשֶׂה און נִישְׁט וּועַרֵן צַעֲבֵרָאכֵן וְכוּ' וְכוּ', דַּעֲרַפֵּאָר אִיז
 נִישְׁט יַעֲדַעַר זֹכָה לְתִשׁוּבָה צוּ טוֹן, "וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהֵלִים, אֶפִּילוֹ מִי שְׂאִין
 לוֹ שׁוּם הִתְעוֹרְרוֹת לְתִשׁוּבָה, הוּא מִתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה", פִּירֶט דַּעַר רַבִּי
 אוֹיס; אַז אַ מְעַנְטֶשׁ אִיז זֹכָה און עַר זָאָגֶט תְּהֵלִים, אֶפִּילוֹ עַר הָאֵט נִישְׁט קֵיִן

שׁוֹם הַתְּעוֹרְרוֹת, וְעֶרְט עַר אֲבָעַר נִתְעוֹרַר תְּשׁוּבָה צוֹ טוֹן דּוֹרְךָ דָּעַם, "וְגַם זֹכָה עַל יְדֵי תְהִלִּים לְהַגִּיעַ אֶל הַשְּׁעַר וְאוֹת הַשִּׁיבָה לוֹ, וְלִפְתָּח הַשְּׁעַר; נִמְצָא שְׁזֹכָה עַל יְדֵי תְהִלִּים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה", אֹזֵן עַר קָעַן אֲנַגִּיין מִיט אַ מוֹרְא'דִיגַע שְׁטאַרְקִייט וְכוּ', בִּיז עַר אִיז זֹכָה תְּשׁוּבָה צוֹ טוֹן אֹזֵן וְעֶרְן אֵן עֶרְלִיכַעַר אִיד. דָּעַר אִיבְעַרְשְׁטַעַר זָאל הַעֲלָפֵן זָאלֶסְט הָאבֵן הַצְּלַחָה אִיז אֲלַע עֲנִינִים.

...

איז אויסגעהאלטן פאר מיידלעך איבערצושלאפן מיט

חבֿר'טעס?

שְׁאֵלָה:

לְכַבּוּד דָּעַר ראש ישיבה שליט"א,

איך האב גישט גענוג ווערטער זיך צו באדאנקען פאר'ן ראש ישיבה שליט"א פאר אלעס גוטס וואס איך האב באקומען.

איך האב געוואלט וויסן, אסאך מאל מאכן מיינע קאזינס א נאכט צוזאמען (סליפ-אָווער), און זיי רופן מיר אויך, האבן איך געוואלט וויסן אויב עס איז אויסגעהאלטן איבערצושלאפן מיט חבֿר'טעס.

נאך א שאלה, אסאך מאל ווען איך וויל עפעס בעטן פונעם אייבערשטן איז מיר שווער עס ארויסצוזאגן מיט מיין מויל, האב איך געוואלט וויסן אויב דאס צו טראכטן אדער אראפשרייבן הייסט אויך בעטן?

אויך האב איך געוואלט וויסן אויב מען מעג הערן א שיעור אדער הערן מוזיק אינמיטן זאגן תהלים.

יישר פח

תְּשׁוּבָה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויחי, עשרה בטבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן ... תח'י

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

בנוגע איבערשלאפן מיט חבֿר'טעס וכו'; אויב מען פירט זיך איידל און

הייליג - דעמאלט אויב עס פעלט אויס קען מען גיין. עס איז נישט קיין פראבלעם אויפצוזיין א גאנצע נאכט שמועסן און פארברענגען, אבער עס מוז זיין איידל און הייליג; מען קען נישט שמועסן אין איין בעט, נישט ליגן און נישט זיצן.

ליידער לערנט מען נישט אויס מיידלעך צו זיין אפגעהיטן פון קראנקע זאכן; טייערע מיידלעך פאלן אריין אין שלעכטע זאכן אומוויסנדיג, וואס דאס וועט זיי שאטן פאר זייער לעבן. זיי ווערן נאנט מיט א חבר'טע אויף א נישט געזונטע וועג ביז זיי קענען נישט חתונה האבן, זיי קענען נישט ווערן נאנט מיט זייער מאן, מען בלייבט פארהאקט מיט די נישט גוטע נאנטשאפט וכו'.

(איך האב קיינמאל נישט געלאזט מיינע טעכטער גיין שלאפן ביי חבר'טעס).

בנוגע טראכטן אדער שרייבן וכו'; אז איר קענט נישט רעדן צום אייבערשטן זאלט איר אויף דעם אליינס בעטן, בעטס דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך האב א פראבלעם, איך קען נישט רעדן צו דיר; איך בעט דיר אייבערשטער, העלף מיר איך זאל קענען רעדן צו דיר און בעטן פון דיר אלעס וואס איך דארף, אלעס וואס איך וויל; העלף מיר אייבערשטער איך זאל שפירן ווי דו שטייסט דא נעבן מיר און דו הערסט צו יעדע ווארט וואס איך רעד צו דיר, געב מיר א לויטערע אמונה, איך זאל דיך שפירן און דיך זען".

אזוי זאלט איר בעטן דעם אייבערשטן אן א שיעור מאל, ביז איר וועט שוין נישט דארפן שרייבן בריוו פאר'ן אייבערשטן און טראכטן וכו'; וואס איר וועט דארפן - וועט איר גלייך נאר פון אים בעטן.

איר קענט הערן מוזיק אדער א שיעור בשעת איר זאגט תהלים. דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

ווי אזוי קען אויפהערן צו האבן פּחָדִים און שְׂרָעָק?

שאלה:

לְכַבֹּד דָּעַר ראש ישיבה שליט"א,

יִישָׁר כַּח פֶּאָר'ן מִיִּד מאכן אזא שיינע לעבן.

עס איז דא אסאך מאל ווען עס געשעט אביסל שרעקעדיגע זאכן, למשל אז עס ווערט טונקל, מיט קורצשלוסן (בלעק-אויט), אדער עס איז זייער ווינטגיג און אלע זאכן אויפ'ן גאס פליען; ווען אזעלכע סארט זאכן פאסירן, הייב איך אן צו ציטערן, איך בין זייער א גרויסער פחדן, איך ציטער פון אלע קליינע זאכן וואס געשעען.

איך בעט אסאך דעם אייבערשטן ווען איך הייב אן ציטערן אז איך זאל קיינמאל מער נישט מורא האבן פון אזעלכע זאכן.

אסאך מאל ווען איך גיי אויפ'ן גאס אליין, הייב איך אן טראכטן שלעכטע זאכן וואס קען געשען, און עס מאכט זיך אסאך מאל אז איך כאפ נישט און איך טו מאדנע זאכן; למשל, איינמאל ווען איך בין געגאנגען אויפ'ן גאס און איך האב אנגעהויבן טראכטן אז זאכן קענען פליען אויף מיין קאפ, אינמיטן דערזע איך זיך מיט מיינע הענט אויף מיין קאפ, אזוי ווי מען באשיצט זיך אז גארנישט זאל נישט פליען אויפ'ן קאפ.

וואס קען איך טון דערצו? איך האלט עס שוין נישט אויס.

יִישָׁר כַּח

תשובה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום ג' פּרַשַׁת וַיַּחֲזִי, עֲשֵׂהָ בְּטַבַּת, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֵט קָטָן לְכַבֹּד ... גְּרוֹ יָאִיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

א גוטע עצה פטור צו ווערן פון פּחָדִים - איז חֲזָר'ן אָמוּנָה; דאס איז בדוק ומנוסה, מענטשן זאגן אז זיי זענען ארויס פון אלע זייערע פראבלעמען זייט זיי טוען די עצה; מען טראכט פון אייבערשטן, מען זינגט זיך א ניגון פון אמונה און מען בעט דעם אייבערשטן.

מען הייבט אן מיט טראכטן פון אמונה, און אויב די פּחָדִים ווערן שטערקער הייבט מען אן זינגען צו זיך א ניגון, אויב איז מען נישט צווישן

מְעַנְטֶשֶׁן קָען מַעַן זײַנגען אויפֿ'ן קול, עס װענדיט זיך װאוּ מַעַן גַּעפּונט זיך. מַעַן זײַנגט צו זיך: "אַלעס איז דער אײַבערשטער, דער אײַבערשטער איז דא, דער אײַבערשטער היט מיך"; ; אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות אות פחד, סימן יא): "מי שיש לו פחדים, יזמר וזמר של שמחה", ווער עס האט שרעק זאל זינגען לעבעדיגע ניגונים.

אויב די פחדים װערן שטערקער, עס גייט נישט אַװעק - גייט מַעַן צו תפלה ובקשה; מַעַן הייבט אָן רעדן צום אײַבערשטן, מַעַן בעט אים: "אײַבערשטער היט מיך, אײַבערשטער זיי מיט מיר, אײַבערשטער קום מיט מיר"; ; דאס באַרואיגט דעם מַעַנטש פון אַלע אומזיסטע פחדים. דער אײַבערשטער זאל העלפֿן זאַלסט האבן הצלחה אין אַלע ענינים.

...

ווי אזוי קען איך זיך אָפּגעװאוינען פון נעמען די פינגער
אין מויל?

שאלה:

לְכַבֹּד דער ראש ישיבה שליט"א,

יישר כח פאר אַלע שיינע שיעורים װאס דער ראש ישיבה געבט פאר די מיידלעך, איך טרעף דאָרט אַלע ענטפערס פאר מינע קשיות.

איך בין שוין פֿערצן יאר ברוד השם, און איך לעק נאכאלץ מיין פינגער, יעדער איינער קוקט מיך אָן ווי אַ בעבי, איך האב שוין פֿרוּבירט צו טון אַלע סארט עצות, איך האב שוין אפילו געלייגט איינמאל שוואַרצע פֿעפער אויף מיין פינגער און איך האב עס נאכאלץ געלעקט, אויך בעט איך יעדן טאג דעם באשעפער, אבער איך לעק עס נאכאלץ.

איך שעם זיך זייער עס צו לעקן אבער איך קען זיך נישט איינהאלטן, אויך ביינאכט קען איך נישט איינשלאָפֿן אָן דעם.

אָפּשר קען דער ראש ישיבה מיר זאָגן װאס צו טון, װייל עס שטערט מיך זייער שטארק.

יישר כח פאר אַלעס

תשובה :

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויחי, עשרה בטבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן ... תחי'.

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

בנוגע נעמען די פינגער אין מויל; איר דארפט זיך נישט שעמען פון אנדערע, אסאך מענטשן נעמען די פינגער אין מויל, עס איז נישט קיין עבירה צו נעמען די פינגער אין מויל.

אויב עס שטערט אייך זייער, איר ווילט דאס נישט טון - איז דא איין עצה: בעטן דעם אייבערשטן. בעטס דעם אייבערשטן פאר פערציג טעג אין איין צי - וועט איר זען א ישועה, איר וועט מער נישט נעמען די פינגער אין מויל; בעטס אויף אייער שפראך, בעטס די ווערטער:

"הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל נישט נעמען מיין פינגער אין מויל. אייבערשטער איך האב שוין פרובירט אלע מיטלען דאס אפצושטעלן, אבער גארנישט האט מיר געהאלפן, יעצט קום איך צו דיר מיט א געבעט, העלף מיר איך זאל נישט טון די זאך".

זייט שטארק מיט תפלה והתבודדות; וואס איר דארפט, וואס איר ווילט - זאלט איר בעטן דעם אייבערשטן אויף אייער מאמע לשון - וועט איר זען גרויסע ישועות.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

זאל איך אפלאזן מיין ישיבה אויב לאזן זיי מיר נישט האבן
שייכות מיט ברסלב?

שאלה :

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

קודם כל א גרויסן יישר כח אויף די אמפערס פון חיזוק וואס דער ראש ישיבה שליט"א לייגט אריין אין מיר, עס איז ממש א בחינה פון תחיית המתים! איך האב שוין

גַּעְהָאט פֿלענער צו חס וְשָׁלוֹם אַפֿלאָזן אַלעס ביז אײַד האָב געטראָפֿן די חיזוק און אײַד בין געוואָרן אַ גײַער מענטש, ממש לאַ יאַמן כּי יספֿר! עס קען זײַן אז בּהַמְשָׁד וועל אײַד שיקן מיין סיפור התקרבות, עס איז אַ לאַנגע מעשֶׁה.

מיין "טייערע" משגיח זאָרגט זיך ברוך השם זײַער פֿאַר מיר און ער האָט לעצטנס געזען אז אײַד בין שוואַכער געוואָרן אין לערנען, האָט ער מיר צוגענומען מיין חבֿרותא פֿון פֿאַרמיטאָג, און יעצט - ייִשר כּח אײַבערשטער - האָב אײַד אַסאך צײַט צו זאַגן משניות, און עס איז געווען די ערשטע מאל וואָס אײַד האָב געזאָגט ח"י פֿרקים משניות, עס איז דאָך אזוי געשמאַק, מען ווערט ממש אַ גײַער מענטש!

אײַד האָב זײַער ליב צו הערן די שיעורים פֿונעם ראש ישיבה שליט"א, מיין ראש ישיבה לאַזט מיר אָבער נישט הערן די שיעורים, און ער האָט מיר אַנגעוואָרנט אז טאָמער אײַד וועל ווייטער אויסהערן די שיעורים און גײַן צו די חבורות וועל אײַד גלייך פֿליען פֿון די ישיבה אָן קײַן פֿשֿרות, און ער האָט מיר אַפֿילו געהייסן חתמ'ענען אויף אַ צעטל אז בּרַגַע אײַד האָב ווייטער קשֿר מיט בּרַסלָב טרעפֿ אײַד זיך אינדערהיים! וואָס זאל אײַד אָבער טון אז דאָס איז מיין סם החיים? און אײַד קען נישט אָן דעם! אײַד קען נישט אָן דעם!

דערפֿאַר האָב אײַד געטראַכט אז עס איז מיר שוין בעסער אַרויסצופֿליען פֿון אַזאַ ישיבה, דער עיקר אײַד זאל קענען לעבן מיט'ן אײַבערשטן. אײַד ווייס נישט צי עס איז אַ ריכטיגע מהלך המחשבה, דערפֿאַר בעט אײַד דעם ראש ישיבה זאל מיר צוריק שרייבן אַ תּשובָה וואָס צו טון.

ייִשר כּח

תּשובָה :

בְּעִזְרַת ה' יתְּבָרַךְ - יום ג' פֿרֻשַׁת וַיְחִי, עֲשֶׂרָה בְּטַבַּת, שְׁנַת תּשׁפ"ב לַפֿרֻט קָטָן טײַעֲרֵער ... נֵרוֹ יֵאִיר

אײַד האָב עֲרַהאַלְטֵן זײַן בְּרִיוּ.

די בעסטע זאָך איז - דו זאלסט באַהאַלְטֵן זײַן התקרבות צום רבײַן; קײַנער אין ישיבה דאַרף נישט וויסן אז דו ביסט זיך מְחַי' מיט'ן הייליגן רבּינ'ס התחזקות. פֿרוּביר זיך צוצושטעלן דאָס מערסטע וואָס דו קענסט מיט די סדרים אין ישיבה און זיך פֿירן מיט דְרָך אַרְץ צו די מגידי שיעורים און שְׁטִילעֲרֵהֵיט קענסטו ווייטער לעבן מיט'ן רבּינ'ס התחזקות.

ווער נישט דערשטראקן פון קיינעם אין די וועלט, האב פון קיינעם מורא ; אז מען וועט דיר ארויסווארפן - איז אויף גארנישט. מען האט מוהרא"ש זכרוננו לברכה אויף ארויסגעווארפן פון ישיבה ווייל ער האט געזאגט משניות און געלערנט דעם רבינ'ס ספרים, מוהרא"ש איז געווארן נאר שטערקער פון דעם.

דאך זאג איך דיר, פרובר צו אויסבאהאלטן פון די ישיבה דיין התקרבות.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

דארפן מיר מורא האבן פון קללות?

שאלה :

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

מיר האבן אסאך צו טון מיט מיינע עלטערן, אזוי ווי איך האב שוין גערעדט פערזענליך מיט'ן ראש ישיבה שליט"א, מיין טאטע שעלט מיר זייער אסאך מיט ביטערע קללות וואס איך וואלט קיינמאל נישט געזאגט פאר א צווייטן איד.

מיר ווייסן אז מיר האבן גארנישט שלעכטס געטון, עס קומט זיך אונז נישט די אלע קללות, אבער נאכאלץ האבן מיר מורא דערפון, אז די אלע קללות זאלן נישט שאטן אין לעבן.

וואס קען מען טון דערצו?

יישר פח

תשובה :

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת ויחי, י"א טבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן
לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

האב נישט מורא פון די אלע קללות; שלמה המלך זאגט (משלי כו, ב) :

”כַּצֶּפֶר לְנוֹד, כְּדָרוֹר לְעוֹף”, אַזּוֹי וּוִי אַ פֵּיִגֶל פְּלִיט אַרוֹם זּוֹכֵן עֶסֶן אֹן בֵּיִם סוֹף קוֹמֵט זִי צוֹרִיק צוֹ אִיר נְעֶסֶט, ”כֵּן קִלְלַת חֲנָם, לוֹ תְּבֵא”, אַזּוֹי אֹיף דְּעֵר וּוֹאס שְׁעֵלֶט – וּוְעֵט דִּי קִלְלָה צוֹרִיקִקוֹמְעֵן אֹיף אִים אֲלֵיִנְס; הָאב נִשְׁט מוֹרָא פּוֹן קֵינְעֵם אִין דִּי וּוְעֵלֶט, דוֹ גֵּי וּוִיטְעֵר אָן מִיט דֵּיִן עֲבוֹדַת הַשֵּׁם; לְעָרֵן, דֶּאָוֶען אֹן זֵי מְכַבֵּד דֵּיִן וּוִיב.

בְּנוֹגַע כִּיבוֹד אָב וָאָם; אַוּוֹדֵאִי דֶאָרף מְעֵן טוֹן אֲלֶעס אֹיף דִּי וּוְעֵלֶט צוֹ זֵיִן בְּשָׁלוֹם מִיט טֵאטֶע מֵאֲמַע, אָבְעֵר אִין דֵּיִן פֶּאל אִזוֹ אַנְדְּעֵרש, דֵּיִן כִּיבוֹד אָב וּוְעֵט זֵיִן אַז דוֹ וּוְעֵסֶט לְעָבֵן בְּשָׁלוֹם מִיט דֵּיִן וּוִיב אֹן קִינְדֵּר.

דְּעֵר אֵיבְעֵרשְׁטֵר זֶאל הַעֲלֵפֵן זֶאלֶסֶט הָאבֵן הַצְּלַחָה אִין אֲלֶע עֲנִינִים.

...

וּוִי אַזּוֹי קָען אִיף צוֹרִיק בֵּאקוֹמְעֵן גְּעֵלֶט וּוֹאס אִיף הָאב

פֶּאָרְבֵּאָרְגֵט?

שְׁאַלָה:

לְכַבֵּד דְּעֵר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,

צוֹם עֲרֶשֶׁט וּוִיל אִיף זִיף זֵייעֵר בֵּאדֶאָנְקֵען פֶּאר דִּי שַׁבַּת גְּלִיוֹנוֹת, עֲצָתוֹ אֲמוּנָה, אֹן אֲלֶע חִיזוֹק דְּרֶשׁוֹת, אִיף לֵיִן זֵי אֲלֶע דוֹרְךְ אֹן בְּרוּךְ הַשֵּׁם עֶס גְּעֵבֵט מִיר מוֹרָא דִּינְע חִיזוֹק, עֶס בְּרַעַנְגֵט מִיר נְעֵנְטֵר צוֹם אֵיבְעֵרשְׁטוֹן, אֹן עֶס הַעֲלֵפֵט מִיר אֶסֶאָד אִין מִיִן שְׁלוֹם בֵּית. אִיף וּוִיל וּוִינְטְשֵׁן פֶּאָר'ן רֵאשׁ יְשִׁיבָה אֶסֶאָד הַצְּלַחָה אֹן סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא וּוִיטְעֵר אַנְצוּגֵיִן מִיט דִּי עֲבוֹדַת הַקּוֹדֶשׁ.

אִיף וּוִיל שְׁרֵיבֵן מִיִן טִיפֶע וּוִיטְטֵאג פּוֹן אַ מַעֲשֵׂה וּוֹאס אִזוֹ גְּעֶשֶׂען מִיט אַ אֵינְגֶּעֲרֵמֵאן וּוֹאס דְּרִיִדֵט זִיף בֵּיִם רֵאשׁ יְשִׁיבָה, אֹן אֶפְשֵׁר קֵעֲנֵט אִיר מִיר הַעֲלֵפֵן.

גְּעוּוֶען אִזוֹ עֶס פֶּאר בְּעֵרְךְ צוּוִי יֵאר צוֹרִיק, אִיף בִּין גְּעוּוֹאָרֵן אַ נֶאָנְטֵר חֶבֶר מִיט הָאָבֶרְךְ ..., אִיִן פֶּרִיִטֵאג נֶאָכְמִטֵאג מִמֶּשׁ נֶאָנְט צוֹם זְמַן רּוֹפֵט עֵר מִיד אָן וּוִינְעֵנְדִיג אֹיפ'ן טְעֵלְעֶפֶאן אַז עֵר מוּז רְעֵדֵן מִיט מִיר פִּנִים אֶל פִּנִים, זֶאג אִיף אִים אַז עֵר קֵעֵן אַרִיבְעֵרְקוֹמְעֵן, עֵר קוֹמֵט אַרִיבְעֵר אֹן עֵר וּוִינְט צוֹ מִיר מִיט זֵיִן בְּנִי בֵּית אֹיפ'ן טְעֵלְעֶפֶאן אַז זֵיִן הוּזֵ דֶאָרף יַעֲצֵט גֵיִן אֹיף אֹיסְפֶּאָרְקוּיף דוֹרְךְ דִּי בֵּאָנְק (פֶּאָרְקֶלְאִישְׁעֵר), אֹן עֵר דֶאָרף זֵייעֵר וּוִיכְטִיג

צָעַן טוֹיִזְנֵט דָּאַלְעֶר עֵס צו שְׁנַעַל דַּעֲקוֹן. אִיךְ זָאג אִים אַז עֵס אִיז זײַער שְׁוֹעֶר פֿאַר מִיר יַעֲצֵט, אָבֶער עַר לײַגט מִיךְ בְּאַמֶּת אַרײַן אִין אַ מַצֵּב, עַר נֶעמֵט אַרױס אַ צַעטֵל און עַר שְׁרײַבט מִיר אונטֶער אַז בִּיז אַ חוֹדֶשׁ הָאָב אִיךְ צוּרִיךְ דָּאס גַּעלֵט.

בְּלִית בְּרִירָה הָאָב אִיךְ אַרױסגענומען דָּאס גַּעלֵט און אִים גַּעבֶּאַרְגֵט, עֵס גײט אַרײַבער אַ חוֹדֶשׁ צװײ דְרײַ, און עַר הײבט מִיר נִישֵׁט אױף דַּעם טַעלֶעפֿאָן, בִּיז נֶאָד אַפֿאַר חֲדָשִׁים הײבט עַר אױף און עַר שְׁרײַט מִיךְ אָן פֿאַר'ן אִים נֶאכְלױפֿן פֿאַר דִי גַעלֵט ווען אִיךְ ווײס אַז עַר אִיז גַּעדרוקט אִין גַּעלֵט. אִיךְ הָאָב פֿרובֶּירט זײךְ צו הַאַלְטֵן שְׁטאַרְק און רואִיג מִיט אֲמוּנָה, עֵס אִיז אַרײַבער נֶאָד אַפֿאַר חֲדָשִׁים, אִיךְ רוֹף אִים נֶאכְאַמַּל, אִיךְ בַּעַט אִים צִי אַפֿשֶׁר קַעַן מַעַן מַאֲכֵן אַ פֿלֶאַן צו בַּאַצֶּאַלֵן צובִּיסלֶעךְ, פִּינְף הוּנְדֶערט דָּאַלְעֶר אַ חוֹדֶשׁ, זָאגט עַר מִיר אַז עֵס אִיז צו סאַךְ גַּעלֵט, בִּין אִיךְ אַרְאַפּ בִּיז פּוּפֶצִיג דָּאַלְעֶר אַ חוֹדֶשׁ, זָאגט עַר מִיר אַז אַפֿילוֹ דָּאס הָאָט עַר אױךְ נִישֵׁט, עֵס זַעַט אױס ווי עַר הַאַלֵט בְּכֻלֵּל נִישֵׁט בִּיַּים בַּאַצֶּאַלֵן, אִיךְ הָאָב נִישֵׁט גֶאַרְנִישֵׁט פּוֹן גִּיַּין צו דִין תּוֹרָה, ווײל עַר גײט זָאגן דִי זַעלְבֶּע זאַךְ. אִיךְ ווײל נִישֵׁט גִּיַּין אִין עֶרְכֶּאַוֶת, אִיךְ ווײס נִישֵׁט צִי מַעַן מַעַג. אִיךְ ווײל ווײסן אױב קַעַן אַפֿשֶׁר דַּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה רַעְדֵן צו אִים און זַעַן עַר זָאַל מַאֲכֵן מִיט מִיר עֲפַעַס אַ פֿלֶאַן אַנְצוּהוּיבֵן צובִּיסלֶעךְ צו בַּאַצֶּאַלֵן. אִיךְ דַּאַרְף בְּאַמֶּת שְׁטאַרְק דִי גַּעלֵט, אִיךְ בִּין אױךְ גַּעדרוקט. אִיךְ בַּעַט אַסאַךְ דִי בַאַשְׁעֶפֶר דַּעַרפֶּאַר, און אִיךְ בַּעַט זײַער דַּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א אױב אִיר קַעַנט מִיר אַרױסְהֶעלְפֵן.

אַ גְרוֹיסֶן יִישׁר פֿח

תְּשׁוּבָה :

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם ד' פְּרִשְׁת וַיְחִי, י"א טַבֵּת, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֶט קָטָן
לְכַבֹּד ... גִּירוֹ יֵאִיר

אִיךְ הָאָב עֶרְהֶאַלְטֵן דִּיַּין בְּרִיוֹ.

אִיךְ בִּין שׁוּלְדִיג אַז אַזאַ מַעֲשֶׂה קַעַן פֿאַסִירֵן בִּי דִיר, אִיךְ רַעַד נִישֵׁט גַּענוּג פּוֹן זײךְ הִיטֵן פּוֹן מַעַנטשֵׁן ; וואַלֵט אִיךְ מַעַר גַּעַרְעַדֶט פּוֹן דַּעַם און מַעַר גַּעַשְׁרִיבֵן פּוֹן דַּעַם - וואַלֵסטוֹ נִישֵׁט פֿאַרְקוּיפֶט גַּעוואָרן פֿאַר זײַנע טְרַעַרן, עֵס וואַלֵט נִישֵׁט גַּעאַרְבַּעַט בִּי דִיר.

מוֹהֶרֶא"ש פֿלֶעגט רַעַדֵן פּוֹן דַּעַם זײַער אַסאַךְ, מַעַן זָאַל קִיַּינַעַם נִישֵׁט

גַּעְטְרוּיַעַן, מְעַן זָאל זײַךְ הֵיטְן פּוֹן פֿאַרְבֵּרֶעכְעֶרס װאַס מאַכן זײַךְ װי אַ רַחֲמָנוּת און אַזוי טווען זײַ בַּאֲגֻבְעֶנען אומשולדיגע מענטשן.

מוהרא"ש האט אונז געלערנט מיר זאלן קיינעם נישט דערציילן וויפיל געלט מיר האבן, מיר זאלן זיך קיינמאל נישט אויפטון פאר משפחה אדער קרובים מיט וויפיל אייגנס מען האט. אז מען פֿרעגט דיר: "וויפיל האסטו? וויפיל מאכסטו?" זאל מען אַלץ ענטפערן: "געלויבט דעם אייבערשטן, מיר האבן צו דעקן דעם חודש" - ענטפערן פֿארעווע, נישט מען זאל דיר אַנקוקן ווי אַ רַחֲמָנוּת און נישט מען זאל זוכן אַרויסצוֹגִיבֶענען די געלט, און ווען איינער וויל באַרגן געלט זאל מען טראכטן וויפיל געלט מען וואלט יענעם געגעבן פאר צדקה, אזויפיל קען מען יענעם פֿאַרְבֵּאָרְגֵן.

מיין נישט אז יעדער וואס זאגט ער איז אַ חלק פון "היכל הקודש" - איז עס טאקע אזוי; ער דריידט זיך ניטאמאל דא, ער פֿאַרְקוּיפֶט פֿאַר די גאס אז דא איז זיין פֿלאַץ, אָבער בַּאֲמַת איז ער נישט דא, ער האט מורא צו קומען דא. אין אנהויב האט ער זיך דא געדריידט, אָבער ווען ער האט געזען אז דא איז אַ פֿלאַץ וואס מען דאַרף פֿאַלְגֵן האט ער אויפֿגעהערט צו קומען.

איך פרוביר צו טון מוהרא"ש'ס שליחות בנאמנות, מוהרא"ש האט מיר געזאגט איך זאל אַכְטוֹנֵג געבן עס זאלן זיך נישט דרייען קיין מִפְקָרִים ביי אונז, איך פרוביר מיט וואס איך קען דאס צו מקיים זיין.

איין עצה האב איך פֿאַר דיר: בעט דעם אייבערשטן ער זאל דיר באַצאַלֵן, און דו רוף אים יעדן טאג, שיק אים יעדן טאג אַ מַעֲסִידֻזש ער זאל דיר באַצאַלֵן, און איך זאג דיר שוין ווי אזוי עס גייט זיין; ער גייט שרייען אויף דיר, ער גייט פרובירן דו זאלסט זיך אויפֿרעגן אויף אים פֿדי ער זאל ווערן אַ רַחֲמָנוּת, אז דו זאלסט זיך שפירן שולדיג און אים מוותר זיין דעם חוב; זאלסטו זיך האלטן שטארק און נישט ווערן פֿאַרלוירן, שריי נישט אויף אים, נאר בעט אים פֿסֶדֶר, און בעט דעם אייבערשטן - וועסטו צוריק באַקוּמֶען זיין געלט.

און אויף ווייטער זאל דאס זיין פֿאַר דיר אַ לִימוּד מְעַר נישט צו גַעְטְרוּיַעַן מְעַנְטְשָׁן.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

איש אמונות

אין די שניי מיטן אייבערשטן

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת וישלח, י"ד כסליו, שנת תשפ"ב לפרט קטן
לקבוד ... גרו יאיר

איך בעט דיר זייער, שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט, איך מיין אז
דו ווייסט נישט וואס דו טוסט, וואס די קונטרסים, די ברייון - טוען; ווען דו
וואלסט געוויסט נאר איין פראצענט וואס די נייע קונטרסים און גלינות
טוען - וואלסטו נישט געווען אזוי צעבראכן ביי זיך, דו וואלסט געארבעט
מיט א שמחה ארויסצוגעבן די וועכנטליכע קונטרסים עצתו אמונה און איש
אמונות וכו' וכו'.

אזויפיל בחורים און מיידלעך, אינגעלייט און ווייבלעך זאגן אז די
קונטרסים איז זייער גאנצע חיות, זיי זענען אויסגעהוונגערט א גאנצע וואך
פאר די בריוו.

דא האסטו א מעשה פאר די קינדער אפטיילונג, די מעשה ווי אזוי דער
רבי איז געווען באהאלטן אין זיינע יונגע יארן, ער האט זיך געמאכט ווי א
פשוטער מענטש און שטילערהייט האט ער געדינט דעם אייבערשטן.

די מעשה איז אביסל א לענגערע מעשה, דו קענסט דאס צעטיילן פאר
דריי וואכן מיט דריי בילדער, שפעטער ווען דו וועסט דרוקן אלע מעשיות
פון עצתו אמונה פאר קינדער - זאלסטו דאס צאמשטעלן אינאיינעם.

“אין די שניי מיטן אייבערשטן”

קינדער ווער וויל זיין א צדיק?

איך פריי זיך זייער אז אלע קינדער ווילן זיין צדיקים; קינדער איר ווייסט אז מען קען זיין א צדיק און אויך שפילן, שפרינגען און טאנצן? איך וועל ענק דערציילן דעם רבינ'ס יונגע יארן.

דער הייליגער רבי האט זיך זייער אויסבאהאלטן נאך זיין חתונה, קיינער האט נישט געוויסט ווער דער רבי איז, נאר דער רבי'ס ווייב; דער רבי האט געבעטן זיין ווייב די צדיקת סאשיא זי זאל נישט דערציילן פאר קיינעם פון זיין עבודות השם. דער רבי פלעגט שטילערהייט לערנען און דאווענען, ער פלעגט גיין אין וואלד רעדן צום אייבערשטן, אויך האט ער זיך באהאלטן אויף די אנדערע זייט טיף, דארט האט ער געלערנט און געדאווענט.

געווען איז דאס אינמיטן ווינטער, עס איז קאלט, עס גייט א פראסט, די טיף אין הוסיאטין איז פארפריירן, מענטשן גייען אויפ'ן טיף, מען נוצט די טיף פאר א וועג צו גיין פון איין שטאט צום צווייטן. עס גייט דארט אויך רבי אפרים זכרנו לברכה דעם רבינ'ס שווער און זעט ווי זיין איידעם - דער רבי - שפילט זיך מיט חברים, זיי גליטשן זיך אין די שניי, ער ווערט אזוי צעבראכן, ער קען דאס נישט אויסהאלטן, ער טראכט צו זיך: 'איך האב אים גענומען ווייל ער איז אן אייניקל פון הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, איך האב געמיינט איך האב גענומען פאר מיין טאכטער אן ערליכער איידעם; ער לערנט נישט, ער דאווענט נישט, ער קען אפילו נישט קיין עבריי'.

ביז דא לייג איין וואך. מאך א בילד ווי א בחור מיט א שטריימל גליטשט זיך אין די שניי, אין די זייט שטייען צוויי עלטערע אידן, איינער ווייזט פאר'ן צווייטן מיט די הענט, א תנועה ווי ער איז נישט צופרידן פון דעם וואס דער בחור שפילט זיך מיט די שניי.

לייג נאך די שטיקל מעשה:

קינדער, איר ווייסט אבער יא דעם אמת אז עכט איז דער רבי געווען זייער ערליך, ער האט געלערנט און געדאווענט, און אפילו ווען ער האט געשפילט מיט די שניי - האט ער דאס געטון מיט'ן אייבערשטן. מען קען שפילן, שפרינגען און טאנצן, און זיין דבוק צום אייבערשטן, זאגן א גאנצע צייט: "שפח אייבערשטער!", "איך דאנק דיר אייבערשטער"; אויב מען

צַעֲקָלֵאֲפֵט זיך זאָגט מען: "אַלעס איז דער אייבערשטער!" "אַלעס איז פאר מיין טובה".

קינדער טייערע, אז מיר וועלן טון וואס דער רבי האט אונז געלערנט - וועלן מיר אויך זיין גרויסע צדיקים.

חלק ב':

טייערע קינדער מיר האלטן אינמיטן דערציילן ווי אזוי דער רבי האט געדינט דעם אייבערשטן אין זיינע יונגע יארן און קיינער האט נישט געוויסט אז ער איז א צדיק, ער האט זיך געמאכט ווי א פשוט'ער מענטש.

ווער געדענקט וואו מיר האלטן אין די מעשה?

רבי אפרים זכרונו לברכה, דעם רבינ'ס שווער - זעט ווי זיין איידעם שפילט זיך מיט די שניי, ער ווערט אזוי צעבראכן, ער קען דאס נישט אויסהאלטן, ער טראכט צו זיך: 'אויף האב אים גענומען ווייל ער איז אן אייניקל פון הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, אויף האב געמיינט אז אויף האב גענומען פאר מיין טאכטער אן ערליכער איידעם, דערווייל לערנט ער נישט, ער דאווענט נישט, ער קען אפילו נישט קיין עברי'.

און יעצט ליינט ווייטער:

רבי אפרים זכרונו לברכה איז געווען א גרויסער בעל מכנים אורח, עס פלעגן קומען צו אים גרויסע צדיקים און ער האט יעדן איינעם זייער שיין אויפגענומען. איינמאל איז אנגעקומען צו אים אין שטוב א גרויסער צדיק, א תלמיד פון הייליגן מעזריטשער מגיד זכרונו לברכה. רבי אפרים האט זיך פאקלאגט פאר אים, ער האט זיך אויסגעגאסן פאר אים דאס הארץ: "אויף האב דא א גרויסער פראבלעם, אויף האב גענומען פאר אן איידעם אן אייניקל פון הייליגן בעל שם טוב, אבער ער לערנט נישט! ער שפילט זיך מיט די קינדער, ער האט שוין אפילו פארגעסן די עברי, ער קען נישט ליינען בכלל!"

דער גאסט, דער גרויסער צדיק - זאגט פאר רבי אפרים: "איר מאכט א טעות! עס קען נישט זיין, עס איז זיכער נישט אמת!" דער צדיק האט מורא

געהאט צו רעדן אויף אן אייניקל פון בעל שם טוב, אבער רבי אפרים, דעם רבינ'ס שווער, זאגט אים: "הללואי זאל איך מאכן א טעות, איך זאג אייך ער קען נישט ליינען, ער האט פארגעסן די עברי, ער שפילט א גאנצן טאג מיט חברים; פרובירט אים אויס, געבט אים צו ליינען א ספר וועט איר זען אז ער קען נישט קיין עברי", דער צדיק זאגט פאר רבי אפרים: "רופט אהער אייער איידעם, איך וועל אים געבן צו ליינען".

דער רבי קומט צו גיין מיט זיין שווער, דער צדיק האלט אינמיטן זאגן משניות, ער נעמט זיין משניות און זאגט פאר'ן רבי'ן: "איך וויל הערן אויב דו קענסט ליינען די ווערטער פון משניות", ער עפנט די משניות ביי מסכת בבא קמא פרק ב משנה ג: "הפלב והגדי שקפצו מראש הגג", און ער זאגט פאר'ן רבי'ן: "זאג!" דער רבי איז געווען זייער קלוג, דער רבי האט נישט געוואלט מען זאל וויסן אז ער לערנט, האט ער זיך געמאכט ווי ער האט פארגעסן ווי אזוי מען ליינט, ער הייבט אן זאגן: "הפלב והגדי", די הינט מיט די ציג, "שקפצו מארש", וואס האבן געטאנצן א מארש; דער צדיק האט זיך זייער פארשעמט, ער האט נישט געקענט גלייבן וואס דא גייט פאר, דעם רבינ'ס שווער רבי אפרים זאגט: "איך האב אייך געזאגט אז ער האט שוין פארגעסן אפילו די עברי!"

דער צדיק נעמט דעם רבי'ן אין א זייט און זאגט אים מוסר: "דו שעמסט זיך נישט? ! דו ביסט אן אייניקל פון הייליגן בעל שם טוב זכותו גגן עלינו, דו ביסט אן אייניקל פון דעם גרויסן צדיק רבי נחמן הוראדענקער זכותו גגן עלינו, דיין שווער האט דיר געגעבן א גרויסער נדן, אסאך געלט ביי דיין חתונה, און דו לערנסט נישט! דו האסט שוין אפילו פארגעסן די עברי!!" און ער געבט דעם רבי'ן צוויי געזונטע פעטש אין פנים. דער רבי וויינט, דער רבי וויל נישט זאגן ווער ער איז, דער רבי וויל זיין באהאלטן, דער רבי מאכט זיך ווי ער קען נישט לערנען.

ביז דא לייג די אנדערע וואך. מאך א בילד ווי אן עלטערער איד געבט א פאטש פאר א בחור, אין דער זייט א בילד ווי א הינט מיט א ציג טאנצן א מארש; עס מוז זיין אינטערעסאנט פאר די קינדער, אזוי גייען אריין די

מעשיות זייער שטארק אין זייער הארץ.

לייג נאך די שטיקל מעשה:

קינדער, מיר ווייסן דעם אמת אז דער רבי האט יא געקענט ליינען, ער האט זייער פלייסיג געלערנט, געדאווענט און גערעדט צום אייבערשטן, דער רבי האט נישט געוואלט מען זאל שמועסן פון אים, ער האט געוואלט זיין אויסבאהאלטן פון די וועלט; מיר לערנען זיך ארויס פון די מעשה צו רעדן צום אייבערשטן שטילערהייט, אזוי וועלן מיר זיין גרויסע צדיקים.

חלק ג:

טייערע קינדער, מיר האלטן אינמיטן דערצוילן די מעשה פון הייליגן רבי'ן, ווי ער האט זיך באהאלטן אין זיינע יונגע יארן, ער האט נישט געוואלט מען זאל וויסן פון זיין עבודות השם.

קינדער, ווער געדענקט וואו מיר האלטן אין די מעשה?

לאמיר איבערזען און קורצן פון פריער. דער רבי'ס שווער רבי אפרים האט ביי זיך א גאסט א צדיק, און יענער צדיק זעט אז דער רבי לערנט נישט, ער האט שוין אפילו פארגעסן די עברי, דער צדיק נעמט דעם רבי'ן אין א זייט און זאגט אים מוסר: "דו שעמסט זיך נישט? ! דו ביסט אן אייניקל פון הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו! דו ביסט אן אייניקל פון דער גרויסער צדיק רבי נחמן הוראדענקער זכותו יגן עלינו, דיין שווער האט דיר געגעבן א גרויסער נדן, אסאך געלט ביי דיין חתונה - און דו לערנסט נישט! דו האסט שוין אפילו פארגעסן די עברי! " ער האט געגעבן דעם רבי'ן צוויי געזונטע פעטש אין פנים און דער רבי האט זייער געווינט.

און יעצט ליינט ווייטער:

דער צדיק דער גאסט וואס האט געגעבן פאר'ן רבי'ן צוויי פעטש גרייט זיך אהיים צו פארן, ער פארט ארויס פון הוסיאטין, ער זיצט אין וואגן און עפעס הערט ער, ער בעט דעם בעל עגלה זאל אפשטעלן די וואגן, ער הערט איינעם וויינען, דער בעל עגלה ווערט דערשראקן און ער שטעלט אפ די וואגן.

זיי הערן בייִדע א וויינעדיגע קול, א זיסע קול; זיי גייען אראפ פון וואגן און גייען נאך דעם קול, דער צדיק זאגט פאר'ן בעל עגלה: "עם הערט זיך א קול ווי איינער דאווענט", פלוצלונג זעען זיי א איד אין וואלד אנגעטון מיט טלית און תפילין דאווענט מיט א ברען, מיט א פלאקער; דער איד וויינט, דער איד בענקט, דער איד זאגט די ווערטער פון פסוקי דזמרה מיט אזא הארציגקייט.

דער צדיק ווערט דערשראקן, ער שפירט ווי ער גייט חלש'ן, ער דערקענט דעם מענטש, ער שרייט: "אוי, וויי איז מיר, איך האב געגעבן דעם מענטש צוויי פעטש???" "ער כאפט שוין וואס גייט פאר, דאס איז דער רבי, רבי אפרים'ס איידעם, דער אייניקל פון בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, ער פארשטייט שוין אז דער רבי האט זיך געמאכט ווי ער קען נישט קיין עברי, עכט איז ער א באהאלטענער צדיק! ער וויינט צום רבי'ן: "זיי מיר מוחל, פארגעב מיר!" דער רבי זאגט אים: "איך בין דיר מוחל מיט מיין גאנצע הארץ נאר אויב דו זאגסט מיר צו אז דו גייסט קיינעם נישט דערציילן, ווי לאנג איך לעב, וואס דו האסט דא געזען..."

(מיר ווייסן די מעשה ווייל דער צדיק האט געלעבט לענגער פון רבי'ן, ער איז אמאל איינגעשטאנען ביי חייקל, דער חזן פון רבי'ן, דעמאלט האט ער דערציילט די מעשה).

ביז דא לייג די אנדערע וואך, מאך א בילד ווי מען זעט דעם רבי'ן אין וואלד מיט טלית און תפילין, ער שטייט ביי א בוים, ער דאווענט און וויינט, פון די זייט שטייט דער רב, דער בעל עגלה, די פערד און וואגן, זייער פנים איז דערשראקן.

לייג נאך די שטיקל מעשה:

אזוי איז דער רבי אויסגעוואקסן דער הייליגער רבי, ער האט געדאווענט און געלערנט, ער איז געגאנגען התבודדות, געפעטן דעם אייבערשטן, געוויינט צום אייבערשטן - ביז ער איז געווארן דער הייליגער רבי.

אז מיר וועלן פאלגן דעם רבי'ן, מיר וועלן רעדן צום אייבערשטן, מיר וועלן זינגען צום אייבערשטן, מיר וועלן אים דאנקען אויף אלעס - וועלן

מיר ווערן גרויסע צדיקים.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

די הערליכער שבת חנוכה אין קרית ברסלב

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת ויגש, ב' טבת, זאת חנוכה, שנת תשפ"ב

לכבוד מיין טייערער ליבער ... גרו יאיר

איך בין געצט צוריק פון די הערליכער שבת חנוכה אין קרית ברסלב.

איז דאס געווען א שבת! מיר האבן זיך אזוי שטארק אויפגעפרישט

מיטן רבינ'ס לימודים, א שאד דו ביסט נישט געקומען; עס זענען זיך

צאמגעקומען צענדליגער משפחות אנשי שלומינו תלמידי היכל הקודש.

איך וועל דיר שרייבן אביסל פון דעם שבת.

מיטוואך נאכט נאכן צינדן די מנורה בין איך געווען ביי א בר מצוה אין

ישיבה פון הבחור ... גרו יאיר, דארט האב איך געטראפן מוהרא"ש'ס זון,

הרב נחמן שליט"א, ער האט גערעדט לכבוד דער בר מצוה בחור. בתוך

הדברים האט ער געזאגט אז ער מוז זאגן ברבים וואס ער געדענקט, ווי

שטארק זיין טאטע - מוהרא"ש זכרונו לברכה - האט ליב געהאט דעם ראש

ישיבה. ער האט דערציילט אז ער האט אליינס מיט געהאלטן וויפיל מענטשן

זענען געקומען רעדן שלעכטס צו מוהרא"ש אויף די ישיבה און אויף מיר,

אבער מוהרא"ש האט נישט געוואלט מקבל זיין, מוהרא"ש האט זייער

געהאלטן פונעם ראש ישיבה.

נאך די בר מצוה בין איך ארויסגעפארן מיט מיין משפחה צום שטעטל,

דאנערשטאג צופרי ניין אזייגער האב איך געדאווענט שחרית מיט די

עלטסטע כּתה פון תלמוד תורה, דער מלמד האט מיך מכבד געווען צו זאגן

הלל, מיר האבן אינאיינעם געזאגט הלל מיט אונזער נוסח בקול; עס איז

געווען א פארגענוגן.

נאך שחרית האב איך פארגעלערנט דעם דף גמרא פאר די עלטסטע

כּתָהּ פּוֹן תְּלִמוּד תּוֹרָה, דִּי קִינְדֵרֵר הָאָבִן פִּיין מִיט גְּעֵהאַלְטֵן. אַיִנְעֵר פּוֹן דִּי קִינְדֵרֵר הָאָבִן גְּעֵזאַגְט אַ חִידוּשׁ, מְעַן זְעַט בֵּי דִי מַעֲשֵׂה פּוֹן אָבָא אומִנָא (תַּעֲנִיחַ כּב), וּוְעַן אַבֵּי הָאֵט גְּעֵשִׁיקֵט זַיִנעַ תְּלַמִּידִים בּוֹדֵק זַיִן אָבָא אומִנָא און זַיִן הָאָבִן אַוועק גְּעוּמֵעַן זַיִנעַ קִישְׁעֵנעס און דַּעקעס – הָאֵט עַר זַיִן גְּאַרְנִישְׁט גְּעֵזאַגְט, וַוִייל עַר הָאֵט גְּעוּוִיסְט אַז תְּלַמִּידִים פּוֹן אַ צַדִּיק וואַס קוּמֵעַן בְּשְׁלִיחוֹת דַּעַם צַדִּיק, מִן הַסֵּתֶם הָאָבִן זַיִן עֲפָעַס אַ פְּנוּנָה דַּעֲרִין; דָּאָס אִיז גְּעוּוֵעַן זַיִן גְּרוִיסְקִיט, עַר הָאֵט גְּעוּוִיסְט אַז אַ צַדִּיק הָאֵט זִיכְעֵר זַיִנעַ טַעֲמִים. גְּלִיַיִף נְאַכְדַּעַם הָאָבִן מִיר גְּעֵהאַט אַ שְׁבַע בְּרֻכּוֹת פֶּאַר הַחֲתָן ... גֵּרוֹ יְאִיר, דַּעַר מְחוּתָן הֶרֶב ר' ... גֵּרוֹ יְאִיר אִיז גְּעֻקוּמֵעַן צוּ פֶּאַרן, אִיף הָאָב גְּעֵרַעֲדֵט אַפֶּאַר ווערְטֵער און אַרוִיסְגְּעֵבְרַעַנְגֵט דָּאָס גְּרוִיסְקִיט פּוֹן דִּי חֲתָן פֶּלָה, זַיִן זַעַנעַן גְּרוִיסֵעַ מַפִּיצִים און וועַן אִיף הָאָב אָנְגְּעֻטְרַאַגֵן דַּעַם שִׁידוּף, דַּעַר מְחוּתָן הָאֵט גְּעֵהַעֲרֵט אַז דַּעַר בְּחוּר/חֲתָן – גִּיט הַפְּצָה, הָאֵט עַר מִיר גְּלִיַיִף גְּעֵזאַגְט אַז עַר ווִיל עֲנִדִיגֵן דַּעַם שִׁידוּף, עַר דַּאַרְף שׁוִין גְּאַרְנִישְׁט מְעַר פּוֹן דַּעַם.

נְאַכְדַּעַם הָאֵט דַּעַר מְחוּתָן ר' ... גְּעֵרַעֲדֵט אַפֶּאַר ווערְטֵער, אִיף זַיִן טאַטֵע, הֶרֶב הַחֲסִיד ר' ... הָאֵט גְּעֵרַעֲדֵט. מְעַן הָאֵט גְּעֵבְעֵנְטְשֵׁט, אִיף הָאָב מְכַבֵּד גְּעוּוֵעַן ר' ... מִיט אַ בְּרֻכָּה, אִיף ר' ...; בֵּי מִיר זַעַנעַן מַפִּיצִים דִּי גְּרַעַסְטֵעַ מִיחֻסִּים.

פּוֹן דַּאַרְט בֵּין אִיף גְּלִיַיִף גְּעֵפֶאַרן צוּם תְּלִמוּד תּוֹרָה, אִיף בֵּין אַרִיין אִין אַלֶּע כִּיתוֹת, אָנְגְּעֵהוּיבֵן בֵּי כֶּתֶה א'. אִיף הָאָב פֶּאַרְהַעֲרֵט דִּי קִינְדֵרֵר דִּי עֲבָרִי, אִיף בֵּין אַרוִיס פּוֹן הַתַּפְּעֻלוֹת צוּ זַעַן ווי אונְזֵער נִייעֵר מְלַמֵּד ... גֵּרוֹ יְאִיר זַאל הָאָבִן אַזַּעֲלֶכַע כַּחוֹת.

אִיף הָאָב גְּעֵהאַט אַן אִינטֵערַעסאַנטֵע מַעֲשֵׂה אִין כֶּתֶה א', אַיִן קִינְד, אַ טַייעֵר קִינְד – הָאֵט יַעֲדַע זאַף צוּרִיק גְּעוּוֶאַרְפֵן. צוּם בֵּיִשְׁפִּיל, אִיף הָאָב גְּעֵטִילֵט אַ קַעַנְדִי, הָאֵט עַר דָּאָס נִישְׁט גְּעוּוֶאַלְט נַעֲמֵעַן, אִיף הָאָב גְּעֵגֶעַבֵן אַ שְׁפִילֶצִיג – הָאֵט עַר עַס מִיר צוּרִיק גְּעוּוֶאַרְפֵן, עַר הָאֵט גְּעֵזאַגְט: "אִיף דַּאַרְף נִישְׁט דִּי קאַרְעֶלֶע", הָאָב אִיף אִים גְּעֵזאַגְט עַר זַאל דָּאָס גְּעֵבֵן פֶּאַר זַיִן שְׁוועֵסטֵער, און אִיף פֶּרַעַג אִים: "ווי אַזוי הֵיסְט דִּיין שְׁוועֵסטֵער?" זַאַגְט עַר מִיר אַז זִי הָאֵט נִישְׁט קִיין נַאַמֵעַן; אַזוי מִיט יַעֲדַע זאַף וואַס אִיף הָאָב גְּעֵזאַגְט

האט ער צוריק געווארפן. איך האב געוויזן פאר'ן מלמד ווי אזוי מען דארף האנדלען מיט אזא קינד; נישט זוכן ווי אזוי אים צו מאכן פאר א מחוצף, נאר ווי אזוי מען קען אים פארדרייען, עס זאל ווערן אלעס גוט.

דער מלמד האט זיך ממש מחי' געווען צו זען די מעשה, ווייל ער האט געמיינט אז נאר ביי אים פאסירט דאס, ער האט נישט געקענט טראכטן אז אזוינס פאסירט אויך ביים ראש ישיבה.

איך בין געווען ביי קינדערגארטן, פתה ב' און פתה ה'; אלע מלמדים האבן געהאט חיזוק.

פון דארט בין איך געפארן קוקן די נייע דורות, געלאפן אין מקוה און געדאווענט מנחה מעריב.

ביים צינדן זענען געקומען אלע בחורים, מען האט געזינגען אינאיינעם די זמירות, נאכדעם האב איך יעדן געווינטשן זיי זאלן זוכה זיין צו טרעפן זייער שידוך, די בחורים האבן אלע געצינדן אין שול.

נאכדעם זענען מיר געגאנגען א שפאציר צום בית הדפסה; עס זענען דא אפאר פרישע תלמידים וואס האבן נאכנישט געזען דעם בית הדפוס אין שטעטל, איך האב זיי געוויזן דעם בנין, זיי האבן אלע געזאגט אז זיי קענען נישט טראכטן אז דער בנין האבן געבויט בחורים.

אויפ'ן וועג צוריק האט אנגעהויבן רעגענען, איך האב זיך זייער געפריידט אז עס רעגנט; אפילו עס איז געווען שווער צוריק צו גיין, אבער מיר ווארטן שוין אזוי לאנג אנצופולן די נייע מקוה ביים בית המדרש עצתו אמונה.

די בחורים האבן געגעסן א פיינע סעודה, מיר האבן געשמועסט פון רבי'ן און מוהרא"ש, גלייך נאכדעם איז געווען די ליל שישי שיעור, עס איז געווען זייער א שיינע שיעור, עס איז פדאי דו זאלסט עס אויסהערן.

מיר האבן גערעדט פון אסאך שיינע נקודות, פון "ימי חנכה הם ימי הודאה", חנוכה איז טעג פון דאנקען דעם אייבערשטן, דער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן חלק ב', סימן ב'): "וזה בחינת שעשוע עולם הבא", דאס איז די געשמאקע,

זיסע און איינגענעמער טעם וואס מען שפירט אויף יענע וועלט; און ווער עס טוט דאס, ער געוואוינט זיך איין צו דאנקען דעם אייבערשטן - דער שפירט די זיסע טעם, ער דארף שוין נישט קיינעם.

מיר האבן גערעדט פון דעם וואס מענטשן זאגן אז מיר גייען אנוועק פון די מסורה, אז דאס איז נישט אמת. אז מען זאגט משניות, מען זאגט גמרא - איז דאס נישט קעגן די מסורה, פארקערט, דאס איז מסורה; אז מען איז מזלזל אין צניעות - דאס הייסט אנוועקגיין פון מסורה! אז מען שניידט זיך די בארד און פיאות - דאס איז אנוועקגעגאנגען פון די מסורה!

אויף האבן מיר גערעדט וועגן דאס גרויסקייט פון די פרויען וואס שערן זיך אפ די האר, און אפילו אויב מען קומט פון א משפחה וואס מאמע און באבע שערן זיך נישט די האר, זאל מען נישט מורא האבן דאס צו טון, דאס הייסט נישט אנוועקגיין פון מסורה, פארקערט, אויב וועט זיך די פרוי שערן די האר וועט זי צוריק גיין צו די מסורה; נישטא קיין גרעסערע זאך וואס א פרוי קען טון פאר זיך און פאר אירע דורות ווי גיין אנגעטון איידל.

ביים שיעור האבן מיר דערמאנט וואס רבי נתן האט געזאגט פאר זיינע תלמידים אויף דער וואס איז געפארן צו זיין רבי נאכן הערן פון רבי נתן אז מען דארף האבן א רבי: "פרעה איז קלוגער פון דעם מענטש"; ווייל ווען יוסף האט געזאגט פאר פרעה אז מען דארף זוכן אן איש חכם צו ראטעווען דאס לאנד, האט פרעה אנגעכאפט יוסף און געזאגט (בראשית מא, לט) "דו ביסט דער קלוגער מענטש; אז דו זאגסט מיר מען דארף זוכן א קלוגער מענטש - ביסטו דער קלוגער".

רבי נתן זאגט ווייטער: "איך זאג אים א שיינע שמועס איבער דאס גרויסקייט פון האבן א צדיק; ער האט אזעלכע דיבורים נאך פון קיינעם נישט געהערט, וואלט ער געדארפט זאגן 'איך בלייב דא; דו ביסט דער צדיק, דו ביסט מיין לעבן', אנשטאט דעם איז ער געפארן צו זיין רבי".

נאכן שיעור האב איך אנגעגרייט ביי מיר אין שטוב, מיט אפאר בחורים - די עסן פאר שבת. אינמיטן אנגרייטן די עסן האבן די בחורים נישט באמערקט אז איך האב געמאכט א בעשאו, א בחור פון ישיבה, א טייערער

תלמיד, הבחור ... מיט א תלמידה, א טאכטער פון ר' ... ; מען האט געמאכט די לחיים ביי מיר אין שטוב, עס איז געווען אזא שמחה, אלע בחורים און א טייל משפחות פון שטעטל זענען געקומען וואונטשן "מזל טוב".

ביי מיר איז דאס א גרויסע שמחה, צו מאכן א שידוך; אבער די שמחה איז נאר פאר יענע מינוט, גלייך נאכן לחיים בין איך שוין פאנומען צו מאכן נאך שידוכים, איך ווער נישט זאט מיט וואס איך טו.

ביז אהער איז אלעס פון איין טאג; דאס איז ביי מיר יעדן טאג, ווען איינער פון די תלמידים וואלטן אפגעשריבן מיין סדר היום - וואלטן זיי געקענט ארויסגעבן א דיקע קונטרס פון יעדן טאג.

פרייטאג אינדערפרי האבן מיר געדאווענט, נאכן דאווענען האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא, די גמרא מסכת תענית (דף כב). קודם האבן מיר גערעדט פון דאס גרויסקייט פון שמחה, די מעשה מיט רב ברוקא חוזה, וואס אליהו הנביא האט אים געזאגט: "די צוויי מענטשן וואס מאכן יעדן איינעם פרייליך - זיי זענען בני עולם הבא"; דא זעט מען דאס גרויסקייט פון מחי' זיין מענטשן.

נאכדעם האבן מיר גערעדט פון דאס גרויסקייט פון נישט האבן קשיות אויף די אמונה; יאשיהו המלך איז געלעגן טויט קראנק, מען האט אים געשאסן, מען האט אים געלעכערט מיט צענדליגער פיילן, ער איז געווארן געלעכערט ווי א זופ. ירמיהו הנביא האט געזען ווי ער זאגט עפעס צו זיך שטילערהייט, האט ער זיך צוגעבויגן צו הערן וואס ער זאגט, האט ער געהערט ווי ער זאגט (איכה א, יח): "צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי", דער אייבערשטער איז גערעכט, איך האב אין אים ווידערגעשפעניגט, האט ירמיהו הנביא געזאגט דעם הספד אויף דעם צדיק יאשיהו (שם ד, כ): "רוח אפינו משיח ה'", דאס איז אונזער אטעם, אונזער משיח; דאס איז א צדיק, ער ליגט געלעכערט מיט פיילן און האט נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן.

די ווערטער דארפן אונזערע ליפן שטענדיג שפעשען: "צדיק הוא ה'", דער אייבערשטער איז גערעכט; וואס עס זאל נאר זיין, וואס מען זאל נאר

אריבערגיין, דארף מען וויסן אז "צדיק הוא ה'", דער אייבערשטער איז גערעכט, איף האב נישט קיין קשיות, איף האב נישט קיין טענות אויף אים. נאכמיטאג האבן מיר געהאט א מיטינג מיט די געטרייע אינגעלייט וואס העלפן מיר ראש השנה אין אומאן. מיר גרייטן זיך שוין אויף ראש השנה הבא עלינו לטובה; ראש חודש שבט הויבט מען אן צאמנעמען געלט פאר די בעטן, די אלע וואס וועלן באצאלן זייער בעט ביז יום טוב פסח - וועט די פרייז זיין אזוי ווי אלע יארן, \$750, נאך פסח וועט די פרייז זיין טויזנט דאלער.

פרייטאג צו נאכטס זענען מיר געגאנגען דאווענען אין בית המדרש עצתו אמונה. צו מנחה איז צוגעגאנגען דער דיין שליט"א, ער איז געקומען דאווענען אינאיינעם מיט אונז. קבלת שבת האב איך געדאווענט. נאכן דאווענען האבן די גבאים מיר געבעטן צו זאגן אפאר ווערטער.

מיר האבן גערעדט פון וואס מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן, די קשר פון שבת חנוכה צו פרשת מקץ. אין די פרשה זעען מיר אז אלעס איז פונעם אייבערשטן; דא זעט אויס ווי זאכן ווערן געטון פון זיך אליינס, עס איז דא א חלום מיט א פתרון, יוסף ווערט קעניג, יעקב אבינו שיקט קויפן עסן, מען שפארט איין שמעון און בנימין אין תפיסה, עס זעט אויס ווי מענטשן טוען, מענטשן מאכן, אבער אלעס האט א חשבון, יעקב אבינו דארף אנקומען קיין מצרים, א גאנצע וועלט דריידט זיך איבער וועגן די סיבה.

דאס ווערט נתגלה חנוכה, עס איז נישטא קיין טבע, מקרה און מזל; אויל וואס ברענט נאר איין טאג ברענט פאר אכט טעג, געציילטע חשמונאים באזיגן הונדערטער טויזנטער גבורים; צו ווייזן אז עס איז נישטא קיין נאטור, עס איז אלעס בהשגחה.

מיר האבן צוריק שפאצירט ביז די שול אויף האשקע; פאר די שפאציר אליינס האט זיך שוין אלעס געלוינט, די געשמאקע שיחות ביים שפאציר; די וועג האט גענומען א שעה.

די סעודה האבן מיר געגעסן אינאיינעם מיט די בחורים אין שול, נאך די סעודה זענען געקומען אסאך משפחות, מען האט געזינגען און זיך מחזק

געווען מיט די ווערטער פון מוהרא"ש, די ווערטער: "כל זמן א מענטש רעדט זיך איין דער וועט אים העלפן, יענער וועט אים העלפן - איז ער א גרויס רחמנות"; ווייל ווען מען זעט נאכדעם ווי אלע דרייען זיך ארויס ווערט מען אזוי אנטוישט, מען ווערט אזוי צעבראכן; א רחמנות אויף דער וואס פארלאזט זיך אויף אנדערע, די איינציגסטע עצה צו האבן א גוט לעבן, איז זיך צו פארלאזן אויפ'ן אייבערשטן.

מיר האבן גע'חזר'ט וואס מוהרא"ש פלעגט שטענדיג חזר'ן, די ווערטער פון רש"י. די פרשה ענדיגט זיך מיט "וישפחהו"; יוסף הצדיק האט געבעטן דעם שר המשקים ער זאל אים העלפן, ער זאל אים טון א טובה און אים דערמאנען פאר פרעה, ער האט צוגעזאגט פאר יוסף אז ער גייט אים העלפן, אבער דער פסוק זאגט (בראשית מ, כג): "וישפחהו", ער האט פארגעסן פון יוסף, און רש"י זאגט צוויי ווערטער: "בו ביום", נאך יענעם טאג האט ער פארגעסן פון יוסף; דא זעט מען די נארישקייט פון בעטן פון א צווייטן הילף, יענער האט זיין אייגענע לעבן, ער טראכט נישט פון דיר, ענדערש דארף מען גיין צום אייבערשטן.

שבת אינדערפרי האב איך געוועקט די בחורים, מיר האבן געלערנט ספר פעולת הצדיק, די מעשה פון עולם התהו (סימן תתמו), ווי דער רבי האט געזאגט אז ווער עס וועט קומען די דריי מאל צו אים, ראש השנה, שבת חנוכה און יום טוב שבועות - וועט ניצול ווערן פונעם עונש פון עולם התהו. פסוקי דזמרה האט געדאווענט דער גבאי ... גרו זאיר, שחרית האב איך געדאווענט, מיר האבן געזאגט הלל אינאיינעם, מיט'ן נוסח, בקול; איך האב זיך גוט אויסגעוויינט ביי די שטאטע ניגון, ביי פתחו לי; נישטא עפעס בעסערס ווי זיך אויסגיטן דאס הארץ צום אייבערשטן, מען דעקט זיך איבער מיט'ן טלית, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן ערה), אונטערן טלית איז אזוי ווי א חדר מיחד להתבודדות. דער גבאי ... האט געליינט.

ביי סיפורי מעשיות האבן מיר גערעדט פון דאס גרויסקייט פון נאכגיין א צדיק, דער בן מלך האט זיך דערשראקן פון די שלענג און עגדיסן, ער האט געפרעגט דעם מענטש פון וואלד (ספורי מעשיות, מעשה יא): "ווי אזוי וועל איך

קענען אריבערגיין די שלענג? האט דער מענטש פון וואלד געזאגט: "וואס פֿרעגסטו? וואס האסטו מורא? ווי אזוי וועסטו אריינקומען צו מיר אין שטוב?" ער ווייזט אים אז זיין שטוב איז אין די לופט, "ווי אזוי וועסטו קענען אריינקומען צו מיר? פֿרעג נישט, קום מיט מיר, גיי מיך נאך". דער בן מלך האט אזוי געטון, ער איז נאכגעגאנגען דעם מענטש פון וואלד, ער האט אים אריינגעברענגט צו זיך אין שטוב, אים געגעבן צו עסן און צו טרינקען.

דער מענטש פון וואלד - דאס איז דער רבי וואס זאגט אונז צו גיין אין וואלד מאכן התבודדות; אז מען גייט נאך דעם רבי'ן - קען מען אריבערגיין אלע שלענג, אלע קליפות און אלע נסיונות, אויף קען מען האבן א שטוב, אבער אז מען האט נישט דעם מענטש פון וואלד - איז נישט מעגליך צו האבן א שטוב, עס איז אזוי ווי א זאך פון די לופט, וואס מען קען נישט אנקומען צו דעם.

די סעודה האב איך געגעסן אין שול מיט די בחורים. נאך די סעודה זענען מיר געגאנגען שפאצירן, מיר זענען אריבער צום מנהל, ער האט דערציילט פאר די בחורים אלטע מעשיות פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה, מעשיות וואס מיר האבן געהאט מיט מוהרא"ש, פון דארט זענען מיר געגאנגען צו האברף... גרו יאיר, דארט האבן מיר געטראפן נאך אנשי שלומינו.

ביי שלש סעודות האבן מיר געלערנט די מעשה פונעם "אורח", די מעשה וואס דער רבי האט דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן פה), דער אורח - דאס איז דער צדיק, אזוי ווי עס שטייט (משלי ד, יח): "וארח צדיקים", דער צדיק קומט צום מענטש, ער וויל אים ברענגען צום אייבערשטן. קודם רעדט ער צום מענטש לויט דעם מענטש'נס מח, ער פֿרעגט אים פון פֿרנסה: "מאין פֿרנסתך?", ווי אזוי איז פֿרנסה? נאכדעם פֿרעגט ער אים: "מה אתה לומד?", וואס לערנסטו? ביז זיי זענען אריין אין א שמועס, אין "שיחת דברים היוצאים מן הלב", דא זעט מען די וועג צו מאכן התבודדות, אפילו אין אנהייב האט מען נישט קיין הארץ, אויב מען רעדט דיבורים - וועט זיך ביים סוף עפענען דאס הארץ.

בזו דער בעל הבית האט אנגעהויבן בענקען און וועלן זיין אן ערליכער איד, "אמר לו האורח אני אלמד עמך", האט אים דער צדיק געזאגט, איך וועל לערנען מיט דיר; דער רבי לערנט דעם מענטש ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, דער רבי זאגט (עיני הקדמת השתפכות הנפש): "תנו לי את לבכם", ברענגט מיר ענקער הארץ, איך וועל ענק פירן בדרך אבותינו הקדושים; דער רבי דארף נאר מען זאל וועלן זיין גוט, מען זאל האבן גוטע רצונות און כסופים.

איך בין אפגעמאטערט, איך דארף מקצר זיין.

מוצאי שבת איז געווען א שיינע מלוה מלכה, א סעודת הודאה אז מיר זענען נאך ביים רבין.

זונטאג אינדערפרי פארן דאווענען האבן מיר געלערנט דעם בלאט גמרא, מען האט געדאווענט אינאיינעם. רוב טאג האב איך אויפגענומען משפחות, נאכמיטאג האב איך גערעדט פאר אלע טיטשערס חיזוק אויף חינוך הבנות, נאכדעם האבן מיר געלערנט נאך א בלאט גמרא; מוצאי שבת האב איך נישט פארגעלערנט, האב איך געדארפט לערנען זונטאג צוויי בלאט גמרא. נאכן צינדן איז געווען א לחיים פון צוויי חשוב'ע משפחות אין שטעטל.

איך האף צו זיין מארגן אינדערפרי צוריק אין ישיבה מיט פרישע כחות; מענטשן מיינען מען באקומט כח ווען מען פארט אוועק אויף וואקאציע, עס איז נישט אזוי, ווען מען פארט זיך אפרוען דארף מען זיך נאכדעם נאכאמאל אפרוען; וואס מער מען טוט - אלץ מער כח באקומט מען. יעצט נאכן זיין די פיר טעג אין שטעטל, פון טון און טון און טון - האב איך פרישע כחות צו קענען ווייטער טון מיט די בחורים און קינדער.

איך האב דיר נאך גארנישט געשריבן; רעד צו די חברים וואס האבן מיט געהאלטן, וועלן זיי דיר דערציילן שיינע זאכן.

...

די וועלט וועט זיך וואונדערן אויף די שלום בית וואס איז

דא ביי אייך

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום ב' פְּרֻשַׁת וַיִּגַּשׁ, ב' טַבַּת, זאת חֲנוּכָּה, שְׁנַת תּשׁפ"ב

לְכָבוֹד ... נְרוּ יְאִיר

איך פריי זיך זייער צו הערן שיינע גרוסן אויף דיר, איך הער פון די גבאים אין ירושלים אז דו דאווענסט ביי אונז אין שול, דו געפונסט זיך דארט.

היינט שרייבט מיר איינער אז ער האט געטראפן דיין שווער און ער זאגט אים אז ער האט זייער הנאה פון דיר; דו פירסט זיך מיט אזא דרך ארץ, דו רעדסט אזוי שייך צו דיין ווייב, ער שעמט זיך פון דיר; ער זאגט יענעם: "איך רעד נישט אזוי שייך צו מיין ווייב אזוי ווי מיין איידעם רעדט צו מיין טאכטער".

מען זעט ממש די ווערטער וואס דער רבי זאגט: "די וועלט וועט זיך וואונדערן אויף די ליבשאפט וואס איז דא צווישן אייך"; דאס מיינט די ליבשאפט אין שטוב, 'צווישן אייך' - מיינט מען צווישן מאן און ווייב. שרייב מיר דייער שיעורים און דייער סיומים - וועסטו מיר מחי' זיין. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלקסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

שְׁרִיבֵנְךָ קְלָאָר און מְסוּדָר

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום ג' פְּרֻשַׁת וַיִּגַּשׁ, ג' טַבַּת, שְׁנַת תּשׁפ"ב לְפָרֵט קָטָן

מֵרַת ... תְּחִי'

ביטע איבערגעבן פאר מרת ... תחי'; זי שרייבט מיר לאנגע בריוו, איך דארף זיך אנשטרענגען דאס צו ליינען, עס איז נישט קלאר געשריבן; עס גייט מיר אנוועק אסאך צייט צו ליינען די בריוו.

אויב זי וויל איך זאל ליינען אירע בריוו און איר ענטפערן - זאל זי עס

שְׂרֵיבֶן קָלָאָר אוֹן מְסוּדָר, אַז נִישֵׁט װעל איך עס נִישֵׁט לִינְען; עס נַעמֵט מִר זייער אַסאַך צייט.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן איר זאַלט האָפֿן הַצְלָחָה אין אַלע עֲנִינִים.

...

תְּלִמִידוֹת בֵּית פִּיגָא מוֹזֵן זִיך פִּירֵן מִיט דְּרֵךְ אֶרֶץ

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יוֹם ד' פֶּרֶשֶׁת וַיִּגַּשׁ, ד' טֵבֵת, שְׁנַת תִּשְׁפ"ב לְפָרֶט קָטָן

לְכָבוֹד תְּלִמִידוֹת בֵּית פִּיגָא קְרִית בְּרֶסֶלֶב לִיפּעֶרטי, שְׁתַּחֲוִי

אַזוי ווי עס זענען אַריינגעקומען פֿרישע תְּלִמִידוֹת, וויל איך נאַכאַמאַל קלאַרשטעלן װאס מִיר ווילן מִיט אונזער סקול "בֵּית פִּיגָא", איך בעט זייער אַלע תְּלִמִידוֹת זאַלן זיך גוט צוהערן צו די װערטער.

בֵּימֵי הַיִּלְיָגֵן רַבִּי'ן איז געווען דְּרֵךְ אֶרֶץ זייער אַ וויכטיגע זאַך, דער רַבִּי האט געזאָגט: "װען קעניגן װאַלטן געװיסט װאס פֿאַר אַ דְּרֵךְ אֶרֶץ איך לערן אויס פֿאַר מיינע תְּלִמִידִים - װאַלטן זיי געשיקט זייערע קינדער צו מִיר איך זאַל זיי אויסלערנען דְּרֵךְ אֶרֶץ"; און אַזוי איז געווען בֵּי מוֹהֲרָא"ש זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, עס איז געווען אַ שְׂטאַרקע דְּרֵךְ אֶרֶץ, און אויף דעם װעג פִּירֵן מִיר די סקול בֵּית פִּיגָא, מִיר קוקן אויף דְּרֵךְ אֶרֶץ; אַ מִיידל װאס פִּירט זיך מִיט דְּרֵךְ אֶרֶץ, זי הערט אויס די לערערִינֶס - איז בֵּי אונז אַ תְּלִמִידָה, און אַ מִיידל װאס פִּירט זיך נִישֵׁט מִיט דְּרֵךְ אֶרֶץ - איז קיין תְּלִמִידָה; מָעג זי קענען גוט דאַס לערנען, מָעג זי זיין געלונגען, בֵּי אונז איז דאַס נִישֵׁט װערד, אַן דְּרֵךְ אֶרֶץ איז גאַרנישט דאַ.

דערִיבער בעט איך אייך אַלע צו זיין גרייט אין צייט װען מען דאַרף זיין אין קלאס, װען די טיטשער קומט אַריין אין קלאס - דאַרף יעדער זיצן אין פֿלאץ גרייט מִיט אַלעס, נִישֵׁט דעמאַלט אָנהייבן זיך צאַמנעמען װוּ, אַלעס דאַרף שוין זיין גרייט פון פֿאַראַױס.

װען די טיטשער קומט אַריין אין קלאס דאַרפֿן זיך אַלע אויפֿשטעלן מִיט דְּרֵךְ אֶרֶץ, מָען בִּלִּיבט שטיין ביז די טיטשער ווינקט אַז מָען קען זיך

שוין אַראָפֿזעצן, מען פֿאַרמאַכט די מויל און מען עפֿנט די אויערן צו הערן יעדעס וואָרט וואס די טיטשערס לערנען.

אין קלאס קען מען נישט רעדן מיט אַ צווייטן, מען קען זיך נישט ווינקען און נישט לאַכן; בשעת מען לערנט - דאַרף מען זיצן מיט אַ שטאַרקע דרף אַרץ, נאר אזוי קען מען מקבל זיין די לימודים.

יעצט ווען איך הער אז ביי די עלטסטע קלאס אין שטעטל זענען דא מיידלעך וואס פֿירן זיך נישט מיט דרף אַרץ - בין איך זייער פֿאַרשעמט, ווייל איך שטאַלציר מיט די שטעטל סקול, און יעצט זאָגט מיר די מנהלת תחני' אז עס זענען דא מיידלעך וואס לאַכן זיך אויס פֿון די טיטשערס און מען זיצט נישט אין צייט גרייט וכו'.

דעריבער וועל איך נישט קומען צו ענק מער געבן שיעורים, איך גיי נאר וואו עס איז דא יראת שמים. אז עס איז דא דרף אַרץ איז דאס אַ סימן פֿון יראת שמים, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאָגן (אבות ד, יב): "מורא רבך כמורא שמים", מען דאַרף מורא האָבן פֿון אַ רבי אזוי ווי פֿונעם אייבערשטן; און אויב איר וועט זיך נישט פֿאַרבעסערן חס ושלום - וועל איך פֿאַרמאַכן די קלאס, מען וועט זיך דאַרפֿן נאַכאַמאל איינשרייבן און מיר וועלן נאר אַננעמען די מיידלעך וואס זענען דרף אַרץ דיג.

...

די ריכטיגע פֿאַרשטאַנד צו וויסן וואס צו רעדן און צו

וועמען צו רעדן

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פֿרשת ויגש, ד' טבת, שנת תשפ"ב לפֿרט קטן

די חשובֿע תלמידה פֿון בית פיגא ... תחני'

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

אז אייערע עלטערן ווילן איך געבן מעדעצין צוליב דעם וואס איר ווילט אזוי שטאַרק חתונה האָבן - זאַלט איר אויפֿהערן מוטשען פֿאַר אַ שידוך, ווייל מען וועט איך נאָך אַרויפֿלייגן אויף מעדעצין; אַנשטאַט

מוטשען אייערע עלטערן זאלט איר צוריק גיין צום אייבערשטן, אים קענט איר בעטן און מוטשען.

איר דערמאנט מיך א מעשה, מיין באפע עליה השלום, מיין מאמע'ס מאמע, זי איז געווען א גרויסע צדיקת און זייער א קלוגע, האט זי דערציילט אז נאכן קריג איז זי געווען אזוי זיכער אז משיח קומט שוין אט אט אז זי האט גערעדט מיט יעדן איינעם נאר פון משיח, איין טאג הערט זי ווי מען רעדט אונטער איר רוקן אז זי איז משוגע געווארן, ווייל זי רעדט צופיל פון משיח, האט זי דעמאלט אויפגעהערט צו רעדן דערפון; זי איז געווען גענוג קלוג צו וויסן פון וואס צו רעדן און מיט וועם צו רעדן.

דאס זעלבע וואונטש איך אייך, איר זאלט האבן די ריכטיגע פארשטאנד צו וויסן וואס צו רעדן און צו וועמען צו רעדן. רעדט צום אייבערשטן, דער אייבערשטער זעט אייער צעבראכן הארץ, אייער ווילן, ווי שטארק איר ווילט זיין גוט, איר ווילט חתונה האבן צו ווערן גאנץ, צו אנהייבן לעבן.

אויך בעט איך אייך זייער, פרובירט מיט אלע אייערע כחות צו זיין פרייליך; עס איז טאקע שווערער - יעצט ווען מען ווארט אויף א שידוך - צו זיין פרייליך, אבער אז דער רבי זאגט מען זאל זיין פרייליך - דארף זיין א וועג אויף יעצט צו זיין פרייליך.

...

גיין הפצה אויף די וועג ווי אזוי מוהרא"ש האט אונז

געלערנט

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויחי, עשרה בטבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד ... נרו יאיר

בנוגע וואס דו גייסט ארום צאמנעמען געלט ארום צו שיקן אויף די פאסט די קרית ברסלב שטעטל בלעטל פאר גאנץ קרית יואל; איך שטיי און איך וואונדער זיך, נאך אזויפיל מאל זאגן און שרייבן ווי אזוי מען זאל עוסק זיין אין הפצה - ביסטו נאכאלץ אן אויבער חכם?

איך בעט דיר זייער, מאך נישט די זאכן, זוף נישט זיך צו רייצן מיט די קהילה, אז דו ווילסט עוסק זיין אין הפצה - זאלסטו גיין אויף די וועג ווי אזוי מוהרא"ש האט אונז געלערנט; די אלע נייע וועגן - זענען פוילע וועגן און עס ברענגט נישט קיין גוטס.

וואויל איז דעם וואס גייט הפצה, ער פארשפרייט די ספרים וואס זענען מגלה דעם אייבערשטן. רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט (חיי מוהר"ן, סימן תקמג): "דער רבי פלעגט אונז מבוזה זיין פארנוואס מיר זענען נישט עוסק אין הפצה; ופעם אחת בליל מוצאי שבת עמדנו לפניו עם כמה אנשים מהחשובים שלו, והוכיח אותנו מאד כמה שעות על ענין זה, איינמאל מוצאי שבת האט דער רבי אונז געגעבן מוסר אפאר שעה היתכן מיר זענען נישט גענוג עוסק אין הפצה, ופעם אחת קרא אותנו 'עצים יבשים' על שאין אנו מולידים נפשות שיתקרבו להשם יתברך על ידינו, 'טרוקענע ביימער' האט אונז דער רבי אנגערופן"; ווייל דער רבי האט געוואלט מיר זאלן עוסק זיין אין אנטרונקען ביימער - מקרב זיין אידישע קינדער צום אייבערשטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

א גרויסער יצר הרע ביי בחורים צו פארברענען צייט

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויחי, עשרה בטבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך האב זייער הנאה געהאט צו זיין אין ירושלים מיט אנשי שלומינו, זיך פאקענען פון דער נאנט מיט ענק אלע; איך האף דו האסט אויך הנאה געהאט.

איך האף דו האסט פארשטאנען די שיעורים אין אידיש, מיר האבן גערעדט ביי שלש סעודות בעיקר פון די צוויי הויפט נקודות פון רבי'ן, די זאך פון רעדן צום אייבערשטן און פון דעם סדר דרך הלימוד.

שטארק זיך, נוץ אויס די יונגע גארן. בטל נישט קיין צייט; עס איז דא א גרויסער יצר הרע ביי בחורים צו פארברענען צייט, מען קען שמועסן שעות אויף שעות פון גארנישט מיט נישט, אלע בחורים האבן די יצר הרע; דעריבער בעט איהן דיר זייער, ווען דו האסט איבריגע צייט זאלסטו לויפן צו די תורה, נעם א משניות און זיי גורס פרקים משניות כסדרן, אויף מאך זיך א שיעור אין ש"ס כסדרן דיקא, קוק נישט אויב דו פארשטייט וואס דו לערנסט אדער נישט.

דער רבי זאגט מען דארף נישט פארשטיין ווען מען לערנט, דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן עו): "טוב ללמד במהירות ולכלי לדיקדק הרבה בלמודו, רק ללמד בפשיטות בזריות, ולכלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מענין לענין, רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו", עס איז גוט מען זאל זיך צוגעוואוינען צו לערנען שנעל און נישט מדקדק זיין צופיל בשעת מען לערנט, נאר זען צו פארשטיין דעם פשטות הפשט, "ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם ויניח אותו הענין וילמד יותר להלן", און אויב מען פארשטייט נישט - זאל מען נישט פארברענגען אסאך צייט אויף דעם ענין, ענדערש זאל מען גיין ווייטער, "ועל פי הרב ידע אחר כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה, כשילמד כסדר בזריות להלן יותר", און אז מען לערנט אסאך וועט מען שפעטער פארשטיין וואס מען האט פריער נישט אזוי גוט פארשטאנען.

נאכדעם ברענגט רבי נתן אז דער רבי האט געזאגט: "שאין צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים כסדר", אפילו מען פארשטייט גארנישט זאל מען זאגן די ווערטער, "וממילא יבין", און ביים סוף וועט מען פארשטיין. "ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תכף, ומחמת זה יקשה לו הרבה תכף ולא יבין כלל, רק יכניס מחו בהלמוד ויאמר כסדר בזריות וממילא יבין", מען זאל נישט ווערן צעבראכן ווען מען זעט אז מען פארשטייט נישט וואס מען לערנט, וואס דאס אליינס - אז מען וויל גלייך פארשטיין - מאכט אז עס זאל זיין שווער צו פארשטיין דאס לערנען, מען זאל נאר זאגן די ווערטער כסדרן און מען וועט שוין פון זיך אליינס

פארשטיין, "ואם לא יבין תכף, יבין אחר כך, ואם ישארו איזה דברים, שאף על פי כן לא יוכל לעמד על פונתו, מה בכך", און אויב מען פארשטייט נישט דעם ערשטן מאל, וועט מען עס פארשטיין ביים צווייטן מאל; און אויב מען וועט נישט פארשטיין דעם צווייטן מאל איז אויף גארנישט, "כי מעלת רבוי הלמוד עולה על הכל, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת סג. ; עבודה זרה יט.): 'לגמור, והדר לסבור, ואף על גב דלא ידע מה קאמר' שנגאמר (תהלים קיט, כ): 'גרסה נפשי לתאבה', וייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן, אז א מענטש זאל קודם אסאך זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און דערנאך זאל ער לערנען צו פארשטיין, "פי על ידי רבוי הלמוד, שילמד במהירות, ויזכה ללמד הרבה, על ידי זה יזכה לעבור כמה פעמים אלו הספרים שלומד, לגמרם, ולחזור להתחיל, ולגמרם פעם אחר פעם, ועל ידי זה ממילא יבין וכו'", וייל אז מען געוואוינט זיך צו צו לערנען שנעל, קען מען זוכה זיין צו לערנען זייער אסאך; מען איז זוכה איבערצוגיין יעדע זאך זייער אסאך מאל, ביז מען איז זוכה דאס צו פארשטיין.

רבי נתן זאגט דארט ווייטער: "ודבר הרבה מאד בענין זה, ואי אפשר לבאר דברים אלו בכתב היטב, אבל באמת הוא דרך עצה טובה מאד בענין הלמוד, פי על ידי זה יכולים לזכות ללמד הרבה מאד, לגמור כמה וכמה ספרים, וגם יזכה להבין הדברים יותר, מאשר היה לומד בדרך דוק גדול, פי זה מבלבל מאד מן הלמוד", דער רבי האט זייער אסאך גערעדט פונעם דרך הלימוד, אז מען זאל נישט זוכן צו פארשטיין גלייך ווען מען לערנט, נאר מען זאל לערנען אסאך אן פארשטיין, ביז מען וועט זוכה זיין צו פארשטיין; ווען מען לערנט אויף דעם סדר דרך הלימוד איז מען זוכה אנצוקומען אסאך מער ווי ווען מען לערנט שטייט און מען קלערט אריין אין יעדע ווארט, וואס דאס שטערט נאר דאס לערנען, "וכמה בני אדם פסקו מלמודם לגמרי על ידי רבוי הדקדוקים שלהם, ומאומה לא נשאר בידם", און זייער אסאך מענטשן האבן אינגאנצן אויפגעהערט צו לערנען צוליב דעם וואס זיי האבן געלערנט און געקוועטשט וכו'.

”אָבֵל כְּשִׁינְגִיל עֲצָמוֹ לְלַמַּד בְּמַהִירוֹת כְּנֹזֶכֶר לְעִיל, בְּלִי דְקִדּוּקִים הַרְבֵּה, הַתּוֹרָה תִּתְקַיֵּם בְּיָדוֹ, וְיִזְכֶּה לְלַמַּד הַרְבֵּה מְאֹד, גְּמָרָא וּפּוֹסְקִים כְּלָם, וְתַנְיָא וּמְדַרְשִׁים וְסַפְרֵי הַזּוֹהַר וְקַבְלָה, וְשָׂאָר סְפָרִים כְּלָם,” אָבֵעַר אַז אַ מְעַנְטִש גְּעוּוּאִינְט זײַף צו צו לְעֶרְנֶען שְׁנַעְלַעְרֵהִיט - אַזוֹי ווי אויבן דְּעֶרְמָאנְט, וועט עַר זוכה זיין צו לְעֶרְנֶען זייער אַסאַף, און עַר וועט לְעֶרְנֶען די גאַנצע תּוֹרָה - גְּמָרָא מִיט אַלע פּוֹסְקִים, תַּנְיָא מִיט אַלע מְדַרְשִׁים, און זוהר הַקְּדוּשׁ, ”וּכְבָּר מְבַאָר שִׁיחְתּוֹ שֶׁל רַבְּנּוֹ זְכוּרָנוֹ לְבִרְכָּה, שְׁטוֹב לְאָדָם שִׁיעֵבֵר בְּחַיּוֹ בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,” אַזוֹי ווי דער רַבִּי הָאָט גְּעוּוּאִלְט אַז מִיר זאַלן דוּרְף לְעֶרְנֶען כָּל הַתּוֹרָה כּוּלָּה. עֵיין שָׁם.

דער אַייבֶּעֶרֶשְׁטֶער זאַל הַעֲלֹפֵן זאַלְסֵט הָאָבֵן הַצְּלַחָה אין אַלע עֲנִינִים.

...

בַּעַט אַיִף אויס ביים ציון פון הרב הקדוש מְרִיבְנִיץ זְכוּתוֹ

יגן עֲלֵינוּ

בְּעִזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יום ד' פְּרֻשַׁת וַיְחִי, י"א טַבַּת, שְׁנַת תְּשַׁב"ב לְפָרְט קְטָן

מֵרַת ... תַּחֲנִי

אִיר קַעֲנֵט גֵיין צום ציון פון הרב הקדוש מְרִיבְנִיץ זְכוּתוֹ יגן עֲלֵינוּ; צו אַ ציון פון אַ צַדִּיק גֵייעֵן אַפִּילוּ פְּרוּיעֵן. גֵיִיט אִינְאַיִנעם מִיט אַייעַר מֵאן גַּרוּ יְאִיר; עַר זאַל שְׁטִיין בֵּי די מְעַנְעֶר זֵיט און אִיר זאַלֵט שְׁטִיין בֵּי די פְּרוּיעֵן זֵיט און בַּעַטס פֶּאַר קִינְדֶּער - וועט אִיר פּוּעֲלִין יִשׁוּעוֹת.

מוֹהֲרָא"ש זְכוּתוֹ יגן עֲלֵינוּ פֿלֶעגט זייער אַסאַף גֵיין צום ציון פון הרב הקדוש מְרִיבְנִיץ זְכוּתוֹ יגן עֲלֵינוּ; ווען מוֹהֲרָא"ש אִיז גְּעוּוּען אין מֵאַנְסִי אויף אַ שְׁמֻחָה - אִיז עַר צוּגְעֵנאַנְגֶען צום ציון מֵתְפַלֵּל זֵיין. אַזוֹי טוּ אַיִף אויף, ווען אַיִף בֵּין אִין מֵאַנְסִי - גֵיִי אַיִף אַרויף צום ציון הַנְּ"ל, מְעַן זַעַט דָּאַרְט גְּרוּיִסע יִשׁוּעוֹת. דער אַייבֶּעֶרֶשְׁטֶער זאַל הַעֲלֹפֵן אִיר זאַלֵט הָאָבֵן הַצְּלַחָה אין אַלע עֲנִינִים.

...

טו אלעס אין די וועלט עס זאל זיין שלום צווישן אייך

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פרשת ויחי, י"ג טבת, שנת תשפ"ב לפ"ק
לכבוד אנשי שלומינו, תלמידי היכל הקודש די בכל אתר ואתר, ה' עליהם
יחיו

זע זיך איבערצופעטן איידער שבת קומט אריין; טו אלעס אין די וועלט
עס זאל זיין שלום אין שטוב. לאז נישט דעם שטן האבן א פלאץ ביי דיר אין
שטוב, טרייב אים ארויס; אז עס וועט זיין שלום - וועט ער נישט האבן קיין
פלאץ. זיין זאך איז קריגערייען; וויי און ביטער איז פאר א שטוב וואס מען
קריגט זיך, זיי טרייבן ארויס די שכנה הקדושה; וואויל און גוט איז די שטוב
וואס מען האט זיך ליב.

טו אלעס אין די וועלט עס זאל זיין שלום צווישן אייך; בעט איבער און
זאג אז דו וועסט אכטונג געבן ווי אזוי דו רעדסט.

שעלטן? ! איך שעם זיך צו שרייבן אזא זאך בכלל, א איד שעלט
קלות? און אויף וועם - אויף די ווייב? ! באשעפער אין הימל, היט אפ
אידישע קינדער פון דעם.

איך האב דיר אסאך צו שרייבן אבער איך בין נישט ביי מיינע כחות,
איך האף זיך צו שפירן בעסער וועל איך דיר מער שרייבן.
א פרייליכן שבת.

...

שוכבי"ם ת"ת, אכט וואכן וואס מיר קענען אלעס

פאררעכטן

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פרשת ויחי, י"ג טבת, שנת תשפ"ב לפ"ק
לכבוד מיינע טייערע חברים, אנשי שלומינו, תלמידי היכל הקודש פון
ירושלים און בני ברק, ה' עליהם יחיו

איך בין נאכאלץ זייער איבערגענומען מיט גרויס התרגשות פון מיינ
נסיעה, פון זיין מיט אייך דעם פארגאנגענעם שבת קודש; איך האף איר האט

איך הנאה געהאט פונעם שבת.

איך בעט אייך זייער אז דער בית המדרש זאל זיין א פלאץ וואס מען רעדט פון רבינ'ס דיבורים; נישט קיין תורות, פלפולים - נאר ווערטער פון חזוק. מענטשן זענען זייער צעבראכן היינטיגע טעג, נישט א מענטש וואס האט נישט זיין פעקל, זיין פרשה - וואס ער גייט אריבער. מענטשן מוטשען זיך זייער מיט עניות און דחקות, נאכדעם זענען דא וואס מוטשען זיך מיט די ווייב און קינדער, און ועל כולם מוטשענען מיר זיך אלע מיט צרות היצר; מענטשן זוכן אביסל חזוק אזוי ווי מען זוכט לופט צו אטעמען, מען זוכט א שמייכל, א גוט ווארט - אזוי ווי א דורשטיגער מענטש זוכט א טראפ וואסער, דעריבער דארף מען זען צו רעדן אין בית המדרש דבורי חזוק.

די וואך האבן מיר זייער גוטע חזוק, מוהרא"ש פלעגט דאס חזון ביי די שיעורים פרשת ויחי. די פרשה ענדיגט זיך (בראשית נ, כו): "וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו וישים בארון במצרים", יוסף איז געשטארבן און מען האט אים באערדיגט אין מצרים, עס זעט אויס ווי לאחר היאוש, מען קען שוין גארנישט טון, מען קען שוין גארנישט מאכן, אלעס איז טויט, שוין באגראבן; דארף מען וויסן אז מען מוז זיך מחזק זיין, מען שרייט אויס אלע אינאיינעם: "חזק חזק, ונתחזק!" שטארקט זיך, שטארקט זיך, לאמיר זיך אינאיינעם שטארקן! ווייל עס איז נישטא קיין יאוש, דער הייליגער רבי האט געשריגן (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עח): "קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען!"

טייערע אנשי שלומינו, מיר גייען היינט נאכט אריין אין די ליכטיגע שוכבי"ם טעג, די יאר האבן מיר שוכבי"ם ת"ת - אכט וואכן וואס מיר קענען פאררעכטן אלע אונזערע נישט גוטע מעשים. איך וויל אייך מחזק זיין איר זאלט אלע זאגן יעדן טאג דעם יום תהלים, איר ווייסט דאך אלע אז דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה פלעגט יעדן טאג זאגן דעם יום תהלים, און אין די טעג פון שוכבי"ם פלעגט ער זאגן דעם יום תהלים צוויי מאל א טאג; לאמיר זאגן דעם יום תהלים יעדן טאג, דאס וועט אונז ברענגען צו די גרעסטע דרגא, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עג): "מי שרוצה

לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגל לתשובה וכו'. והנה, הכל חפצים ליראה את שמו, ואף על פי כן לאו כל אדם זוכה לעשות תשובה, כי יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה, ווער עס וויל זוכה זיין תשובה צו טון - זאל זאגן תהלים; יעדער איד וויל זיין אן ערליכער איד און טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, אבער נישט יעדער איז זוכה אויסצופירן זיין ווילן אויף למעשה, וויל ער האט בכלל נישט קיין שום התעוררות תשובה צו טון, "ונאפילו מי שיש לו התעוררות לתשובה, אינו זוכה להגיע אל האות והשער של תשובה השנייה לו", און אפילו איינער וואס האט שוין יא אן התעוררות תשובה צו טון - ווייסט ער נישט וואס ער זאל טון דאס צו קענען אויספירן, "ונאפילו אם מגיע לשם, יכול להיות שהשער של תשובה סגור, ומחמת כל זה אין האדם זוכה לתשובה", און אפילו איינער וואס האט יא אן התעוררות תשובה צו טון, און ער ווייסט וואס מען דארף טון צו ווערן אן ערליכער איד - דארף ער נאך אויף זוכה זיין צו טון למעשה און נישט ווערן צעבראכן וכו' וכו', דערפאר איז נישט יעדער זוכה תשובה צו טון, "ועל ידי אמירת תהלים, אפילו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, הוא מתעורר לעשות תשובה", פירט דער רבי אויס; אז א מענטש איז זוכה און ער זאגט תהלים, אפילו ער האט נישט קיין שום התעוררות, ווערט ער אבער נתעורר תשובה צו טון דורך דעם, "וגם זוכה על ידי תהלים להגיע אל השער ואות השני לו, ולפתח השער; נמצא שזוכה על ידי תהלים לעשות תשובה", און ער קען אנגיין מיט א מורא דיגע שטארקייט וכו', ביז ער איז זוכה תשובה צו טון און ווערן אן ערליכער איד.

איך קען נישט מער מאַרן זיין, איך בין זייער אפגעשוואכט, אויף מיינע קינדער זענען אין שטוב מיט היץ, געלויבט דעם אייבערשטן עס איז מיט גרויס חסדים; איך וועל אייך שרייבן מער קומענדיגע וואך.

א פרייליכן שבת.

...

איר זאלט זיין פון די מיידלעך וואס האלטן אלעס מיט

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פרשת ויחי, י"ג טבת, שנת תשפ"ב לפ"ק
... תחי'

איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

איך פריי זיך זייער צו הערן די גוטע גרוסן פון אייך, אז איר האט ליב
בית פיגא סקול, איר האט ליב אייערע לערעריןס. איך פריי זיך צו הערן אז
איר זאגט תהלים, איר האט יעצט מסיים געווען די צווייטע מאל תהלים.
זייט קלוג, זייט דערנוואקסן. האלטס מיט די סדר פון סקול; איך הער
פון די טיטשערס אז מיידלעך פון די פיפטע קלאס פירן זיך אויף זייער
קינדיש, אנשטאט מיטהאלטן וואס די טיטשערס זאגן - זוכן זיי צו טון
פארקערט; בעט איך אייך זייער איר זאלט זיין פון די מיידלעך וואס האלטן
אלעס מיט.

אין וויליאמסבורג סקול טאנצן די מיידלעך יעדן טאג מיט מוזיק, די
מיידלעך האבן דאס זייער ליב, זיי ווארטן צו טאנצן; איך ווייס נישט
פארנוואס די מיידלעך פון די פיפטע קלאס אין שטעטל ווילן נישט זיין א
חלק פון בית פיגא, זיי ווילן נישט טאנצן; זיי טוען א גאנצע טובה און טאנצן
מיט, אזוי אויך דאס דאווענען איז א גאנצע טובה צו פאלגן די טיטשער.

איך שרייב אייך צוריק ווייל אייערע טיטשערס זאגן מיר אז איר זענט א
דרך ארץ דיגע מיידל, איר זענט א קלוגע מיידל; איך האף צום אייבערשטן
אז אלע מיידלעך וועלן אייך נאכטון.

א פרייליכן שבת.

...

בערות השם תכיר

עצתו אמונה

סאג קינזל

ווער איין גרעסער? (א)

טייערע ברסלב'ער קינדער, די וואך וועלן מיר דערציילן א מעשה פון א באהאלטענער צדיק; די מעשה האט דער הייליגער רבי דערציילט, א מעשה וואס דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט דערציילט.

דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט אמאל דערציילט פאר זיינע תלמידים א מעשה מיט א בלינדער מענטש און א מעשה פון אן עושר, ביידע פון זיי, סיי דער בלינדער און סיי דער עושר - זענען געווען באהאלטענע צדיקים, די וואך וועלן מיר דערציילן די מעשה מיט'ן עושר, קומענדיגער וואך וועלן מיר דערציילן די מעשה פונעם בלינדער.

עס איז געווען א גרויסער עושר, זייער א רייכער מענטש, אבער ער האט נישט געגעבן קיין איין פרוטה פאר צדקה, ער איז געווען א שרעקליכער קארגער; קארג מיינט איינער וואס האט געלט און ער געבט נישט קיין צדקה, אזוי רייף ווי ער איז געווען - אזוי קארג איז ער געווען. די ארעמעלייט פון שטאט פלעגן אים שעלטן מיט אלע קללות, מען האט אים זייער פיינט געהאט, ווייל ער האט נישט געוואלט געבן קיין צדקה.

ווען דער גרויסער עושר איז נפטר געווארן זענען אלע געגאנגען צו די לוייה און מען האט אים פארשעמט, מען האט געשפיגן אויף די ארון, מען האט געלאכט און מען האט געשריגן מיאוס'ע ווערטער. אויף ווען די משפחה האט געוואלט באערדיגן דעם נפטר האבן אלע ארעמעלייט געשטערט די קבורה, מען האט געשריגן אז מען טאר אים נישט מקבר זיין ווייל ער איז געווען א שרעקליכער קמץ, און פאר אזא מענטש קומט נישט קיין כבוד המת רחמנא לצלן.

הא הא, דער קארנער עושר!

פלוצלונג איז געווארן א גרויסער רעש אין שטאט, דער בעקער האט מער נישט געגעבן קיין ברויט מיט חלות פאר די ארעמעלייט, דער פרוכט סוחר האט מער נישט געגעבן פאר די ארעמעלייט פרוכט און גרינצייג, דער בוטשער האט מער נישט געגעבן קיין פלייש פאר די ארעמעלייט; ווען מען האט זיי געפרעגט: "וואס גייט דא פאר? פארוואס געבן ענק מער נישט קיין עסן פאר די

אַרעמלעייט? " האָבן זיי געענטפערט: "ביז יעצט פֿלעגט דער עושר אונז געבן שטילערהייט געלט, ער האט אונז באַשוואוירן אז מיר טארן נישט דערצייילן אז די געלט קומט פון אים; מיר האָבן אלע יארן געגעבן פאר די אַרעמלעייט נאר צוליב דעם גרויסן עושר, דער עושר איז געווען אַ באַהאלטענער צדיק, ער האט נישט געוואלט מען זאל וויסן אז ער געבט צדקה, ער האט געוואלט מען זאל אים האלטן פאר אַ קארגער, און היות ער איז געשטארבן קענען מיר מער נישט געבן קיין עסן".

קומענדיגע וואך וועלן מיר אם ירצה השם ענדיגן די צווייטע חלק מעשה.

קינדער, מיר נעמען ארויס פון די ערשטע מעשה, אז עס זענען דא באַהאלטענע צדיקים וואס טוען שטילערהייט צדקה, זיי העלפן מענטשן און קיינער ווייסט נישט פון זייערע הייליגע מעשים. פון אינדרויסן שפעט מען פון זיי, מען רעדט אויף זיי שלעכטס, מען מיינט אז זיי זענען שלעכטע מענטשן, אָבער באַמת זענען זיי בַטל ומבוטל צום אייבערשטן, זיי טוען אלעס נאר פארן אייבערשטנס וועגן.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

הערליכע בריוו, שאלות

ותשובות אין אלע אקטועלע

נושאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר'

יואל רוטה

שליט"א

רופט אדער טעקסט

718•387•2691

קח
הכל
הקודש

אדער שיקט א אימעיל צו subscribe@kerenhadfusa.org

